

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

C - 50

Dijous, 1 de juny de 2000

Comissió del Síndic de Greuges

PRESIDÈNCIA DE LA I. SRA. DOLORS COMAS D'ARGEMIR I CENDRA

Sessió núm. 2

Í N D E X

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1999
(tram. 360-00003/06) (p. 3)

SESSIÓ NÚM. 2.1

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix la Sra. Comas d'Argemir i Cendra, acompanyada de la vicepresidenta, Sra. Bruguera i Bellmunt, i de la secretària, Sra. Sánchez-Camacho i Pérez. Assisteix la Mesa el lletrat major.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Alemany i Roca, Sr. Carrera i Pedrol, Sr. Farguell i Sitges, Sr. Lladó i Isàbal, Sr. Orriols i Sendra, Sr. Pellicer i Punyed, Sr. Puigdomènech i Cantó, i Sr. Soy i Soler, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Figueras i Siñol, Sra. Geli i Fàbrega, Sr. Labandera Ganachipi, Sra. Malla i Escofet, Sr. Masllorens i Escubós, Sr. Pérez Ibáñez, Sra. Segú i Ferré, Sr. Siurana i Zaragoza i Sr. Vallès i Casadevall, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sra. Esteller Ruedas, pel G. P. Popular, i Sra. Porta i Abad i Sr. Ridao i Martín, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de Greuges, Sr. Anton Cañellas i Balcells, acompanyat de l'adjunt al Síndic, Sr. Enric Ricard Bartlett i Castellà, de l'adjunt al Síndic per a la defensa dels drets dels infants, Jordi Cots i Moner, de la secretària general, Sra. Elisabeth Abella i Roca, del cap del Gabinet, Sr. Xavier Bover i Font, i dels assessors, Sr. Gerard Blanchar i Roca, Sra. Neus París i Domènech i Sra. Sílvia Vernia i Trillo.

ORDRE DEL DIA

1. Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1999. Tram. 360-00003/06. Síndic de Greuges, de la Institució del Síndic de Greuges. Presentació de l'informe. (Informe: BOPC, 34, 6).

La presidenta

Comença la sessió.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1999 (tram. 360-00003/06)

En primer lloc, voldria donar la benvinguda al síndic, als seus adjunts, a l'equip que l'acompanya; i dir que estan aquí entre nosaltres el senyor Anton Cañellas, síndic de Greuges; el senyor Enric Bartlett, adjunt al Síndic; el senyor Jordi Cots, adjunt al Síndic per a la defensa dels drets dels infants; la senyora Elisabeth Abella, secretària general; el senyor Xavier Bover, cap de Gabinet; la senyora Neus París, assessora; la senyora Sílvia Vernia, assessora, i el senyor Gerard Blanchar, assessor.

Jo voldria justificar el fet que enguany s'ha retardat una mica més del que és habitual aquesta compareixença i el comentari i discussió de l'informe del Síndic. Voldria, senzillament, explicar que això s'ha donat per raons de calendari, perquè, excepcionalment, aquest any el debat sobre pressupostos, que ha ocupat un temps força, llarg ha monopolitzat pràcticament l'activitat parlamentària i, a més a més, per raons de calendari, també, hi havia una certa dificultat d'encaixar dues sessions seguides, com ja fa dos anys és ús i costum fer en aquesta compareixença i que sembla que a tots s'adequa, perquè en aquesta primera sessió el senyor síndic

presenta el seu Informe, els diferents grups parlamentaris poden fer els seus comentaris, preguntes i consideracions, i, aleshores, es disposa d'un cert temps –però sense allargar-ho massa, tampoc– per poder preparar per part del síndic les respostes i comentaris que ell al seu torn pugui fer. Per tant, ho volia fer constar perquè, per descompat, no es desinterès d'aquest Parlament el fet que s'hagi retardat aquesta sessió, sinó aquestes dificultats de calendari, que és el que ho ha motivat.

I voldria, per altra banda, fer arribar al senyor síndic, de part de tots els diputats i diputades, la felicitació per la seva elecció recent com a president de l'Institut Europeu de l'Ombudsman –no ho he dit massa bé; això em costa una mica de dir.

Per tant, dit això, donem inici a la sessió. I té la paraula, senyor síndic, per presentar –em sembla que havia de dir– el primer punt de l'ordre del dia i únic punt de l'ordre del dia, que és l'informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1999.

El síndic de Greuges (Sr. Anton Cañellas i Balcells)

Il·lustre senyora presidenta, il·lustres senyores membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, comparec davant de vostès per informar-los de l'actuació del Síndic de Greuges durant l'exercici de 1999, que he resumit en l'informe que he adreçat al Parlament i que vaig lliurar al seu molt honorable president el passat dia 14 de març. L'Informe ha estat publicat –com saben– en el *Butlletí Oficial* d'aquesta cambra el 24 de març.

Primer de tot, vull felicitar-los per la seva elecció com a representants del poble de Catalunya, tot i que ja fa alguns mesos, però aquesta és la meua primera compareixença en la sisena legislatura i, per tant, la primera ocasió que tinc per fer-ho. Abans de començar l'exposició, vull agrair que per la presidència d'aquesta Comissió s'hagi acceptat trametre a la Mesa del Parlament i que aquesta hagi autoritzat repetir l'organització de la compareixença en els termes que es va fer per a l'Informe de 1998. Penso que aquest sistema, que fa possible doblar el temps d'intervenció inicial dels grups i que em permet donar-los resposta amb major precisió a les seves preguntes, contribueix que l'Informe compleixi la missió que té de coadjuvar en l'exercici de la seva tasca parlamentària. Tal com vaig manifestar a les senyores diputades membres de la Mesa, el passat 23 de desembre, durant la visita que van tenir la gentilesa de fer-me i que públicament els agraeixo, una part important de la nostra feina, del Síndic, consisteix a contribuir a la solució dels greuges que pateixen els ciutadans, però una altra és subministrar al Parlament, per tant a vostès, senyores diputades i senyors diputats, la informació que pugui ser útil per al compliment de la seva alta funció.

El nombre d'expedients iniciats l'any 1999 ha estat de 3.858, 62 dels quals a iniciativa de la institució, és a dir, d'ofici; 1.686 han estat conseqüència d'haver rebut una queixa per escrit, i, finalment, 2.110 es resolgueren en el moment de plantejar-se en el Servei d'Informació al Ciutadà. A més d'aquestes consultes, en aquest Servei d'Informació se'n van atendre 1.203 més que finalitza-

ven amb l'orientació que el ciutadà, si ho desitjava, podia presentar una queixa per escrit. La valoració que faig d'aquestes dades, que es pot parlar d'estabilitat en el nombre d'actuacions, que en els tres darrers exercicis s'atansa a 4.000 per any sense arribar-hi. El percentatge d'acceptació de les consideracions per part de les administracions públiques, en els 691 casos que vam entendre que la seva actuació hauria hagut de ser diferent, se situava a 31 de desembre en el 72%; les decisions que adoptin les administracions en el 15% de resolucions pendents de resposta per part d'aquestes administracions determinarà el grau de creixement d'aquest percentatge d'acceptació. El dilluns d'aquesta setmana, és a dir el dia 29 de maig, estàvem ja a un 77%.

Tot seguit em referiré a mesures organitzatives i de projecció institucional. Les actuacions del Servei d'Informació al Ciutadà de la nostra oficina han estat –com ja hem dit– 3.313. Un comentari sobre la seva tasca, i que inclou els desplaçaments fora de la seu, l'exposem a la secció 11; l'anàlisi estadística la fem en els annexos 2, 4 i 5; els ciutadans es poden adreçar al servei tant per telèfon com en visita personal; l'atenció es presta de dilluns a divendres, de 9 a 2 i de 15 –les tres de la tarda– a 18.30, i durant l'estiu de 8 a 15 hores. Al costat d'un increment de l'ús del servei, hem constatat la tendència a fer més ús del servei d'atenció telefònica que la de la visita a la seu.

Durant l'any em vaig desplaçar amb una part de la meua oficina a Balaguer, a Falset i a Tàrraga. Amb aquesta mateixa finalitat de divulgació i d'apropar la institució al ciutadà, hem participat en més de trenta conferències, taules rodones i seminaris arreu de Catalunya. D'altra banda, hem continuat la publicació d'una exposició abreujada, el resum de l'Informe, que s'ha editat per quart any consecutiu i corresponent a l'Informe de 1998, en català, castellà i anglès. El format del resum relatiu a l'Informe de 1999, l'hem canviat substancialment amb l'intent de fer-lo de lectura més fàcil, amb la finalitat d'arribar al major nombre possible de ciutadans. El 1999, també vam editar un fulletó que reproduïx el resum no oficial del text de la Convenció de les Nacions Unides sobre els drets de l'infant amb motiu del desè aniversari de la seva aprovació. Aquesta publicació, juntament amb el vídeo en defensa del ciutadà que pretén divulgar la institució del Síndic, l'hem tramès a tots els centres escolars de Catalunya que imparteixen ESO. A l'annex 11, n'ofereim una explicació més detallada.

En el camp de la projecció institucional, hem continuat la col·laboració amb altres *ombudsmen*. Les relacions amb institucions de garantia de drets en l'àmbit català, estatal i internacional han tornat a ser nombroses durant l'any 1999. Els annexos 9 i 10 de l'Informe en contenen una exposició detallada. En l'àmbit català vam participar, el 15 de març de 1999, en la primera trobada de síndics de greuges locals que es va fer a Granollers. Igualment, els síndics de greuges de les universitats públiques catalanes han fet dues trobades durant l'any 1999, a les quals ens han convidat i on hem participat. En l'àmbit estatal, el nostre col·lega aragonès, el Justicia de Aragón, va organitzar les XIV Jornades de coordinació entre defensors del

poble de l'Estat espanyol, en les quals el Síndic va participar amb diferents ponències.

Com a mostra de la projecció internacional de la institució, vull destacar el programa de cooperació amb els *ombudsmen* de Bòsnia-Hercegovina, la meua elecció com a vicepresident tercer de la Federació Iberoamericana dels Ombudsmen i, tot just abans de finalitzar l'elecció d'aquest informe, l'elecció com a president de l'Institut Europeu d'Ombudsmen per al bienni 2000-2002. Juntament amb el Defensor del Pueblo i el Col·legi d'Advocats de Madrid, hem seguit treballant amb el conveni signat el juny de 1998, en virtut del qual les tres institucions ens comprometem a executar i desenvolupar la cooperació amb les institucions dels *ombudsmen* de Bòsnia-Hercegovina, hem finalitzat dos cursos a Barcelona i Madrid i quatre seminaris a Bòsnia-Hercegovina.

Després d'aquest breu repàs a la nostra projecció institucional, els exposaré les principals temàtiques que hem tractat durant l'any, així com algunes conclusions a les quals hem arribat, l'ordre de l'exposició és tributària de l'estructura del mateix Informe. Em permetré, no obstant, fer-hi algun petit canvi, com ara, per exemple, abordar les qüestions relatives a la immigració al final de la meua intervenció, en comentar l'anomenat llibre segon, o bé encadenar les exposicions de sanitat, serveis socials i de pensions i treball i fer un esment especial a la situació de la gent gran.

En matèria de procediment administratiu i funció pública i en matèria de tramitació dels expedients administratius per part de les administracions públiques, hem destacat en aquest informe tres aspectes concrets: el dret a obtenir informació, els terminis de tramitació i l'incompliment de la legislació. El 7 d'abril passat vaig presidir a Calvià, Mallorca, el jurat que va atorgar el primer premi de la ciutadania a la qualitat dels serveis públics convocat per l'Observatori para la Calidad de los Servicios Públicos. Els seus promotors són diverses administracions de tot l'Estat, els ajuntaments de Calvià, d'Irun i de Vélez-Màlaga, les diputacions d'Alacant i Barcelona, diversos òrgans de l'Administració central de l'Estat, com ara la Direcció General del Cadastre, òrgans dels governs de Canàries, Castilla - La Mancha i València, així com la Universitat Carles III.

En l'anàlisi dels projectes que concursaven per a aquest premi –que fou guanyat per un ajuntament català, el d'Esplugues de Llobregat–, vaig poder constatar la importància que des de les diverses administracions públiques s'està donant a millorar l'atenció de l'Administració cap al ciutadà, ja sigui de forma presencial, telefònica o telemàtica. Igualment, el ciutadà valora considerablement aquesta vessant de l'activitat administrativa. Vaig confirmar, també, una de les conclusions de l'Informe: la millora dels sistemes d'informació exigeix dotar els serveis d'informació dels mitjans adequats, i en això, en les nostres administracions, encara tenim molt camp per córrer.

En la compareixença per presentar l'informe de 1998, em vaig referir a la seguretat vial i a les irregularitats en la tramitació de procediments sancionadors que donen lloc a la impunitat de conductes culpables de ciutadans individuals. Doncs, bé, en l'Informe els exposo diver-

ses irregularitats que vam posar de manifest, la qual cosa va motivar que es revoquessin diverses sancions, però també els explico la nostra insistència davant dels ajuntaments que cal revisar els procediments per no repetir les errades que impliquen la impunitat de les infraccions. Aquesta insistència també l'he tingut en recordar que la taxa per la utilització de la grua s'ha de retornar quan no s'ha pogut comprovar la comissió de la infracció que justificava la retirada del vehicle. Malgrat que la Llei de procediment administratiu preveu que les administracions s'han de regir pel principi de coordinació administrativa, el cert és que tot sovint les reclamacions dels ciutadans evidencien la seva manca.

En l'informe tenen un parell d'exemples. Un d'ells fou el cas que ens plantejar l'Ajuntament de Masquefa, que davant d'una plaga d'insectes simúlids que provocava perilloses erupcions que exigeixen tractament mèdic i que afectaven molts ciutadans, s'adreçà, aquest Ajuntament, al Departament de Sanitat demanant ajuda. El Departament de Sanitat el va remetre al d'Agricultura, atès que el tractament requerit era fitosanitari. El Departament d'Agricultura, després de donar informació sobre la plaga i el tractament, va comunicar al municipi que, atès que era una plaga que n'afectava d'altres i que requeria un tractament conjunt, aconsellava la intervenció del Consell Comarcal. El Consell Comarcal, al qual vam demanar informe, va plantejar una proposta de conveni, que és cert que és una fórmula admesa d'articular competències concurrents, un conveni entre el mateix Consell, el Departament d'Agricultura, la Caixa del Penedès i cinc municipis afectats per la plaga. En el moment de finalitzar la redacció d'aquest Informe, el conveni encara no s'havia signat, però confio, confiemo que la naturalesa, amb la seva saviesa, hagi eliminat la plaga.

Els ciutadans també s'han adreçat per l'incompliment dels compromisos electorals. En els casos que ens han arribat els hem recordat que, a hores d'ara, aquests compromisos no són jurídicament exigibles ni fiscalitzables pel Síndic de Greuges. En l'àmbit de l'actuació administrativa de regulació, comentem diversos casos; així, la recomanació, que fou acceptada per l'Ajuntament de Sant Celoni, de regular un mercat artesanal, o les consideracions sobre l'obtenció de la credencial de taxista en l'àrea geogràfica de l'Entitat Metropolitana del Transport, que va acceptar també l'Institut Metropolità del Taxi. En el primer cas es tractava d'introduir seguretat jurídica a l'hora de determinar qui es podia beneficiar d'unes mesures de foment de l'activitat econòmica municipal. En el segon cas, es tractava d'assegurar la proporcionalitat de les mesures aplicades per tal de fer efectius uns objectius perfectament legítims; això és, que els conductors del taxi tinguin determinats coneixements.

Les diferents administracions públiques, el 1999, han obert nombroses convocatòries per a l'accés a la funció pública. Aquesta circumstància ha donat lloc a un augment de queixes especialment relacionades amb les bases que regulen els diferents procediments. Novament, la nostra activitat s'ha orientat a incrementar la seguretat jurídica. En aquest sentit, em complau dir-los que el Departament de Presidència i el Departament de

l'Interior van acceptar unes recomanacions nostres. El Departament de Presidència es va avenir a clarificar les bases de les futures convocatòries en relació amb el que s'ha d'entendre per serveis prestats prèviament en qual-sevol administració pública, i el Departament d'Interior va acceptar el nostre suggeriment de recollir de manera clara i indubtable els requisits d'accés i els medis a tenir en compte en les pròximes convocatòries d'auxiliars forestals. Totes dues actuacions pretenien, en definitiva, assegurar el principi d'igualtat en l'accés a la funció pública.

Seguretat ciutadana. En aquest Informe dediquem l'atenció, entre altres, als aspectes següents: desplegament de la Policia de la Generalitat, seguiment de les actuacions d'ofici en relació amb els dipòsits municipals de detingut i queixes concretes que denunciïn presumptes actuacions irregulars. Pel que fa al desplegament dels Mossos d'Esquadra, recordem que cal analitzar l'evolució de la seguretat i la percepció que d'aquesta tenen els ciutadans. Durant l'any 1999, vam efectuar una primera visita a una comissaria de policia dels Mossos d'Esquadra, la de Ripoll. Tot i considerar que les seves característiques són bones, hem suggerit algunes reformes i millores. L'any passat teníem previst un pla de visites que vam haver de posposar per problemes organitzatius nostres, pla que hem recuperat i que enguany tenim previst continuar i intensificar.

Pel que fa als dipòsits municipals de detinguts, hem rebut d'alguns ajuntaments les respostes que quedaven pendents a les recomanacions que havíem fet en anys anteriors per millorar-hi les condicions. En deixem constància, tot insistint que, en general, no reuneixen, aquests dipòsits municipals, les condicions per a fer possible el compliment de la pena d'arrest de cap de setmana.

En relació amb les queixes sobre l'actuació de les forces i cossos de seguretat, repetiré el que vaig dir l'any passat. Considero que l'actuació de les policies de Catalunya s'ajusta, en general, a l'ordenament jurídic. Per evitar actuacions irregulars excepcionals cal que, d'una banda, les administracions investiguin amb rigor aquestes situacions i, si és el cas, que se'n sancionin els responsables, i, de l'altra, que es doni una bona formació als agents, tant en el procés selectiu com en la formació continuada en el respecte als drets dels ciutadans. Aquest darrer, certament, és un dels objectius dels programes de l'Escola de Policia de Catalunya.

Habitatge i urbanisme. L'anàlisi de la promoció de l'adquisició i del lloguer, d'una banda, i, de l'altra, de la promoció de la conservació, el manteniment i la rehabilitació dels edificis han centrat la nostra actuació en matèria d'habitatge. Hem tornat a rebre queixes amb relació al retard en la tramitació i el pagament de diversos ajuts que ofereixen les administracions per facilitar l'accés a un habitatge. Aquestes queixes es refereixen a plans d'habitatges anteriors al vigent per al període 1998-2001. La lentitud que hem constatat, derivada de problemes de tresoreria, permet qüestionar si un ajut fet efectiu amb tant de retard compleix la finalitat de foment que el justifica o si servirà només per a altres coses com és, per exemple, canviar uns mobles o pagar l'entrada d'un nou cotxe, però no per ajudar a adquirir

l'habitatge. En l'Informe ens quedem en el diagnòstic, això és, diem que tornen a haver-hi demores. A l'hora d'exposar-ho davant de vostès, senyores diputades i senyors diputats, em permeto recordar l'actuació d'ofici que vam efectuar l'any 1996, que es va comentar en l'Informe d'aquell any i on, entre altres coses, suggeríem que una mesura a considerar podria consistir a deduir l'import de l'ajut de la quota de determinats tributs com ara l'impost sobre la renda o bé l'IVA, o bé l'impost sobre transmissions. Això permetria disposar de l'ajut en el moment de la compra, que és quan es necessita.

Les millores en la gestió, que són possibles, previs els oportuns canvis normatius, que en aquest cas depenen del Parlament estatal i de l'Administració central, no poden solucionar, però, les creixents dificultats per adquirir un habitatge, que sofreix una part important de la nostra població. En l'Informe diem que els pisos es fan més inassequibles, és a dir, que el percentatge de renda familiar destinat a pagar l'habitatge creix. D'altra banda, la construcció d'habitatges de protecció oficial no ha augmentat prou per atendre la demanda d'un sector de la població que no es caracteritza pel benestar econòmic i que resta marginat del mercat immobiliari. Les llistes d'espera, en les quals aquestes persones romanen durant anys, en són la prova.

En altres informes ja hem manifestat la importància de mantenir els edificis com una de les directrius que s'han d'incloure en una política de l'habitatge completa. Durant l'any 1998 i l'any 1999 a Barcelona les rehabilitacions, sobretot de façanes, s'han incrementat. Ho ha facilitat un canvi en les ordenances, que obliguen als propietaris d'edificis de més de quinze anys d'antiguitat a obtenir un certificat de solidesa dels habitatges renovable cada deu anys, i un augment d'un 40% de les subvencions per rehabilitar, acordat entre la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, així com la col·laboració amb els col·legis professionals implicats. Aquestes mesures poden ser una pauta per a altres indrets del país.

Al costat d'aquestes progressos hem tornat a veure la reticència d'alguns ajuntaments a fer ús de l'execució subsidiària de les ordres de conservació dictades en mèrit de les seves competències urbanístiques quan els propietaris no les executen. Una major inactivitat hem trobat encara en la Direcció General d'Accions Concertades a l'hora de fer les obres de reparació d'habitatges de protecció oficial quan l'empresa constructora esdevé insolvent. Alguns municipis petits no tenen a hores d'ara instruments d'ordenació territorial, siguin plans generals o normes subsidiàries. Aquesta falta de planejament s'ha convertit en una font de conflictes quan aquests municipis han augmentat la població estable o de segona residència amb l'increment de sol·licituds per construir o rehabilitar. Davant les queixes rebudes, hem recordat que les entitats locals resten obligades no només pel Pla general o per les normes subsidiàries, sinó també pel projecte de delimitació del sòl urbà i per les normes d'aplicació directa que preveu la legislació sobre l'ús del sòl. Igualment, hem recordat que els ajuntaments han de supervisar les activitats privades mitjançant el control de projectes a l'hora d'atorgar les

licències i fer-ne el seguiment, per tal que allò que es construeix s'ajusti a l'autorització atorgada.

Medi ambient. La contaminació acústica pels sorolls de tot tipus, des de lladrucs de gos als dels avions a les zones pròximes als aeroports, ha estat, una vegada més, el motiu més freqüent de queixa en relació amb el medi ambient. També destaquem aquest any les peticions de ciutadans que manifesten la seva preocupació per la incidència que poden tenir en la salut les radiacions no ionitzants emeses per les antenes de telefonia mòbil i per les línies elèctriques d'alta tensió. Les queixes de soroll són un tema constant en els nostres darrers informes; és forçós reiterar les consideracions ja exposades anteriorment de regular per llei aquesta problemàtica, com també incloure aquest apartat en les ordenances de tots els municipis.

En el cas d'activitats de lleure que provoquen molts sorolls, sobretot durant l'estiu i a l'aire lliure, hem recordat a l'Administració que ha de ser prudent a l'hora de concedir la llicència i rigorosa a fer complir les mesures correctores per evitar molèsties. Massa sovint trobem una actuació administrativa poc sensible al problema que pateixen uns ciutadans, que, fins i tot, pot afectar la seva salut. Les normes són necessàries i, en aquest sentit, ens felicitem que algun ajuntament, com ara el de Montgat, hagi acceptat la nostra recomanació de regular els sorolls i les vibracions per ordenança. Però un cop vigent la norma, cal fer-la complir amb rigor i prudència. Aquest rigor i prudència és també aplicable a l'hora d'intentar minimitzar els sorolls o riscos per a la seguretat que han de suportar els veïns de residències pròximes als aeroports.

Arran de les denúncies rebudes en els casos dels aeroports de Barcelona i de Sabadell, fem esment al necessari equilibri entre el creixement i el respecte a l'entorn natural; també comentem el marc legal i les possibilitats d'actuació de les administracions amb competències concurrents, central, autonòmica i municipal, i, finalment, acabem proposant sis línies d'acció. Aquest Parlament té en tràmit una proposició no de llei sobre el control dels sorolls provocats per les aeronaus de l'aeroport del Prat. Amb independència del determini que s'adopti com a conclusió, qüestió sobre la qual no em pertoca entrar, penso que és una bona ocasió per encarar aquesta problemàtica.

A les estacions de base de telefonia mòbil m'hi vaig ja referir a l'Informe de 1998 i en el moment de presentar-lo en aquesta Comissió. Després de recordar que existia una proposta de recomanació de la Comissió Europea en el Consell, deia que era summament important fixar les normes de seguretat corresponents com a mesura de prevenció per a la salut de tota la població. El juliol de 1999 ja es va fer pública la recomanació al·ludida del Consell de Ministres de la Unió Europea. En l'Informe de 1999 proposem que aquesta recomanació, per ser més efectiva, s'incorpori en un marc normatiu d'abast general. Atès que aquest Parlament ja s'ha pronunciat en aquest sentit, mandatant al Govern, no cal que insisteixi. D'altra banda, sí que ho he fet en considerar que les administracions competents han d'impregnar les seves actuacions dels principis de cautela i d'acció preventiva. Aquestes mateixes considera-

cions les hem efectuades, com han pogut comprovar, en relació amb les línies elèctriques d'alta tensió.

Dels camps electromagnètics passem a quelcom més tangible, però igual de natural: els problemes que genera la convivència entre animals, sobretot gossos, i persones. El major nombre d'animals de companyia, sobretot a ciutat, ha fet augmentar els conflictes. Davant d'aquesta problemàtica considerem que continua mancant una regulació amb l'objectiu d'evitar o corregir el deteriorament de la convivència ciutadana causat per animals inadecuadament mantinguts o educats, fet que ja vam denunciar a l'informe de 1993. Malgrat això, hem instat els ajuntaments a aprofitar els recursos que l'actual normativa proporciona per solucionar els casos que s'han denunciat i que comentem a l'Informe.

Tributari. Igual que altres anys, puc dir-los que el percentatge d'èxits de les nostres actuacions en l'àmbit tributari és considerable. En l'annex 5 de l'Informe, pàgina 66 del *Butlletí Oficial del Parlament* número 42, en el qual es va publicar la correcció d'errades, en tenen les dades. Els problemes generals que en aquestes actuacions hem detectat fan referència, bàsicament, a la informació al contribuent, la motivació de les resolucions i a l'ús de la potestat d'embargar el patrimoni dels deutors. En aquesta nostra societat, en què Microsoft és ja més popular que la Coca-cola, encara que les seves accions cotitzin igual o majoritàriament a Wall Street, l'ús de la informàtica ha permès una major agilitat i eficàcia de les administracions a la gestió i recaptació tributàries. De tot això, se'n beneficia el tresor públic, però no només el tresor: també el contribuent, en la mesura que li és més fàcil complir determinades obligacions.

L'estandardització que l'ús de la informàtica fomenta planteja, però, alguns problemes. Està vist que tot té els seus pros i els seus contres. En aquest sentit hem detectat que algunes notificacions d'actes tributaris són poc entenedores i que, fins i tot, en alguns casos, hi manquen conceptes bàsics com la naturalesa i denominació del deute que s'exigeix al contribuent. Quan hem demanat la raó, se'ns ha dit que els camps informàtics no permetien més caràcters. Òbviament, això pot ser una explicació, però no una justificació. Igualment, cal evitar en la resolució dels recursos respostes tipus que abasten una generalitat dels ciutadans, però a les quals no es donen contestes específiques a les al·legacions formulades pel ciutadà. Quan s'embarga els béns d'una persona s'està fent ús d'una potestat extraordinària. Quan s'exerceix sense tenir en compte situacions de precarietat econòmica d'alguns ciutadans, els béns dels quals són per aquest motiu inembargables, s'està vulnerant els seus drets. Quan instem les administracions a ser curoses en la tramitació dels seus expedients, no fem més que urgir al compliment d'allò que les lleis preveuen.

Sanitat. Quan parlem de la sanitat, hem de dir que l'increment de la demanda de serveis, l'envelliment de la població i la gent gran malalta, juntament amb les llistes d'espera i l'atenció hospitalària, demanen canvis i millores que les noves tecnologies han de permetre. L'any 1995, vam suggerir al Departament de Sanitat que s'adoptessin les mesures oportunes a fi d'agilitar

les intervencions quirúrgiques evitant, en general, els llargs terminis d'espera. Altrament, vam suggerir que es fixessin terminis màxims per tal que l'Administració es fes responsable de la intervenció i, en cas de no fer-ho, els afectats poguessin considerar vulnerat el seu dret a la salut i recórrer per urgència a altres serveis sanitaris o es reparassin els danys i perjudicis davant dels retards. Des d'aleshores, s'han emprès pel Departament diverses accions per reduir les llistes d'espera, s'ha intervingut amb eficàcia en casos concrets que hem plantejat, però no s'ha acceptat el suggeriment de fixar terminis, l'esperit del qual sí que va recollir aquest Parlament en la Resolució 56 d'aquesta legislatura, adoptada el passat 5 d'abril per la Comissió de Política...

En l'Informe també mostrem la nostra especial preocupació per les malalties emergents, com l'anorèxia, la bulímia, les ludopaties, els trastorns mentals i els problemes socio-sanitaris. És per això que he d'expressar la meva satisfacció pels compromisos assumits pel Departament de Sanitat en matèria d'assistència psiquiàtrica i salut mental per als propers anys en la línia que en diversos informes hem recollit i que havíem recomanat després de visitar diversos complexos assistencials. Com vostès saben, els trastorns mentals cada vegada afecten una major part de la nostra població. Si els compromisos es compleixen –com espero–, el progrés en aquest canvi serà molt considerable, la Ventafocs de la nostra sanitat, la infraestructura per atendre les malalties mentals cròniques, donaria un gran pas endavant.

Novament, positivament la resposta del Departament de Sanitat en els casos concrets que li hem plantejat, des del rescabament de determinades prestacions, com ara per exemple una cadira autopropulsable o un tractament de rehabilitació de la parla, o bé la construcció d'una escala d'emergència en un CAP. També he de destacar que s'hagi acceptat –com vostès ja coneixen– la nostra recomanació de l'any 1997 sobre la conservació de la documentació de la història clínica. Alhora, he de recordar-los que, com s'exposa en l'Informe, el Departament té pendent de resposta o en estudi diversos suggeriments; així, per exemple, els relatius al dret a una segona opinió, a la lliure elecció del sexe de la descendència de les persones amb malalties hereditàries o l'adreçat a la rehabilitació del col·lectiu de disminuïts físics congènits i amb malalties neuromusculars.

La gent gran. L'any 1999 vam dedicar una atenció preferent al col·lectiu de la gent gran amb motiu de la declaració per part de les Nacions Unides de 1999 com el seu any internacional. En diverses actuacions concretes hem recordat que les persones grans segueixen sent subjectes actius de drets que han de ser garantits; en definitiva, que els drets no caduquen amb l'edat. De les queixes rebudes de persones d'aquest grup d'edat se'n deriva que les pensions mínimes continuen sent insuficients, en especial les no contributives, que els avis són els més afectats per les llistes d'espera sanitàries, sobretot en determinades operacions, com cataractes i traumatologia, i que la demanda de places residencials i centres de dia és molt superior a l'oferta amb esperes de fins a dos anys, tal com es recull en una queixa. En bona part, aquests problemes són conseqüència de l'increment de l'esperança de vida; això és un signe ben

positiu, és la prova de l'èxit dels sistemes de salut i socials europeus, i també del nostre, en la prevenció de les morts prematures.

L'atenció a la llar no s'ha de veure com una alternativa a l'atenció institucional, més aviat al contrari: ambdues són complementàries i haurien d'estar connectades com a tals en el sistema d'atenció, de manera que la gent gran pugui rebre la millor assistència apropiada a les seves necessitats amb el menor cost. Aquestes no són paraules meves, sinó de la recomanació 13 del Pla internacional d'acció sobre la gent gran de Nacions Unides, aprovat l'any 1982. Pla que –com hem vist– hem citat a l'inici de nombroses seccions de l'Informe. És en aquesta línia que cal potenciar les mesures per mantenir la integració de la gent gran en el treball i la família amb contraprestacions per a la cura dels familiars vells o malalts. Així, s'haurà d'augmentar l'ajut a domicili, els centres de dia i l'ingrés temporal de caps de setmana, de vacances, que facilita que la família que assumeix la tasca d'atenció dels seus membres més grans pugui refer-se de l'esforç considerable que això li suposa. Això no vol dir que no s'hagin de continuar ampliant les places dels centres residencials públics, sobretot en residències assistides. Residències que –com hem pogut veure– hem continuat visitant i en relació amb les quals hem efectuat diverses consideracions.

Serveis socials. Valoro que el Departament de Benestar Social, en general, ha cercat de resoldre els casos concrets que li hem plantejat. Pel que fa als suggeriments d'abast general, recordo que el passat 12 d'abril el Govern, mitjançant el Decret 140/2000, va modificar, tal com vam recomanar l'any 1998, la redacció de l'article 12 del Decret 180/1997, que establí una prohibició genèrica de realitzar activitats de caràcter polític en els casals de gent gran. Tenim pendent una altra recomanació de modificar els criteris d'aplicació de la renda mínima d'inserció, en el sentit que als seus titulars amb fills menors de vint-i-cinc anys que trobessin feina no se'ls computaria els ingressos obtinguts per aquests durant els sis primers mesos. Aquesta mesura l'hem proposada en el marc d'una actuació d'ofici que vam obrir arran d'una visita que vaig efectuar al barri de Can Tunis durant l'any passat. La mesura s'ha aplicat experimentalment i ha merescut una valoració positiva de l'òrgan tècnic de la renda mínima. Pel Departament de Benestar Social, se'ns ha informat que es valorarà la possibilitat d'incorporar-la amb caràcter definitiu si es procedeix a modificar el Decret de desplegament de la Llei. Sóc del parer que aquesta mesura caldria introduir-la en la normativa i que ella sola ja justificaria la modificació d'aquest Decret.

Treball i pensions. Les actuacions relatives al dret de treball, l'atur i les mesures de foment a l'ocupació, així com les prestacions i el seu control, la inspecció de les empreses de treball temporal i la greu sinistralitat laboral ocupen una part important de l'anàlisi que efectuem en l'apartat de treball i pensions. També denunciem que la integració laboral dels treballadors discapacitats és encara una fita pendent. La sinistralitat en el treball és un problema que preocupa tota la societat, perquè els accidents laborals no han deixat augmentar de forma alarmant. Cal, doncs, conscienciar les persones, les empreses i les enti-

tats afectades preveient el risc i fent una gestió eficaç en matèria de prevenció. Això, però, sense oblidar la inspecció en els sectors de més sinistralitat i amb més mà d'obra eventual. En la meua opinió, cal debatre aquest problema en el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral i prendre les accions immediates a fi de frenar-ho, petició que ja he reiterat en informes anteriors. Aquest Parlament ja s'hi ha pronunciat mitjançant, precisament, la primera Moció d'aquesta legislatura, que insta el Consell Executiu a revisar el Pla de prevenció de riscos laborals per adaptar-lo a la situació actual.

La integració laboral dels treballadors discapacitats és encara –com els deia fa un moment– una fita pendent. Les mesures articulades pel Reial decret 27/2000, per les quals els empresaris obligats a la quota de reserva del 2% de la plantilla la poden complir substituint-la amb l'aplicació de mesures alternatives, poden ser una eina eficaç, però cal vetllar pel seu compliment. Hem valorat positivament algunes de les mesures recollides en el Reial decret de llei 1/2000, que milloren la protecció familiar de la Seguretat Social. No podem obviar, però, que la seva quantia encara és minsa. La situació de les mestresses de casa que no estan emparades per altres prestacions contributives i la necessitat de revisar les plantilles de les pensions mínimes. Vull esmentar que el Departament de Treball ha acceptat el nostre suggeriment d'estudiar la flexibilització del segellat intensiu durant deu dies naturals consecutius per al control dels perceptors de prestacions de desocupació que viuen en un poble on no hi ha oficina de treball de la Generalitat. Igualment, celebro la decisió del Govern en la línia de la recomanació que vam formular al Departament de Presidència de promoure i establir unes indemnitzacions a favor dels qui van patir presó durant la repressió franquista com a conseqüència dels supòsits d'amnistia i no es van poder acollir als beneficis de la Llei 4/1990.

Consum. Les queixes relatives a les empreses de servei, com les dedicades al subministrament d'aigua o d'electricitat, han centrat bona part de la nostra actuació en l'àmbit del consum. La normativa actual en la matèria estableix uns mecanismes per fer efectiva la defensa dels consumidors i dels usuaris que els poders públics han de garantir de conformitat amb l'article 51 de la Constitució. En relació amb aquestes mesures de garantia, ens referim als requisits que han de complir les clàusules o estipulacions dels contractes facilitats tant per empreses privades com per les administracions en les seves activitats de caire econòmic, i fem un esment especial de les anomenades clàusules abusives. Ens hem de tornar a referir a la necessitat que els municipis reglamentin el subministrament d'aigua potable. Cal establir un marc de relacions entre l'empresa prestadora del servei i els usuaris i donar resposta a qüestions com ara als talls injustificat de subministrament. Les interrupcions de subministrament –en aquest cas– elèctric ens van moure a preguntar al Departament d'Indústria sobre l'estat de la xarxa elèctrica i la tutela que fa els drets dels usuaris.

En definitiva, estem fent un seguiment de les actuacions per millorar la qualitat del servei que l'any 1993 se'ns va informar que s'havien compromès. Aquesta actuació encara la tenim en tràmit. Un altre dels meca-

nismes de protecció és la informació clara i detallada i transparent entre el comerciant i el seu client. En aquest sentit, cal remarcar la necessitat que els abonats a un servei puguin controlar el seu propi consum i el cost que se'n deriva.

L'anunci de la fusió de les empreses Carrefour i Promodes ens ha portat a fer esment a la defensa de la competència en l'Informe. La llei estableix un sistema de control de concentració d'empreses quan s'assoleix una quota de mercat igual o superior al 25%, però deixa un espai considerable al joc de la discrecionalitat de l'Administració, en especial pel que fa a les mesures de protecció a adoptar. La defensa de la competència és un dels principis rectors de l'economia de mercat i la forma de manifestació més important de la llibertat d'empresa reconeguda per l'article 38 de la Constitució. Llibertat d'empresa no només vol dir desregular; també significa intervenir per garantir les regles de joc. I tornant a Microsoft, recordin la batalla als Estats Units entre aquesta empresa i el Govern federal i els governs de diversos estats pel que fa al navegador d'Internet. Doncs, bé, increments de preus de la benzina com els que s'han registrat els primers mesos de l'any o l'exemple del pla de determinats serveis de telefonia, si els comparem amb els altres estats europeus, ens han de fer reflexionar sobre els mecanismes de defensa de la competència i la seva aplicació.

Entre les valoracions positives que fem en aquest apartat, remarcuem l'aprovació del Decret 200/1999, pel qual es regulen les condicions objectives del dret d'admissió en els establiments de pública concurrència, que ens ha permès donar per acabada l'actuació d'ofici iniciada l'any 1994 i reoberta el 1998, actuació en què recomanàvem aquesta regulació. La promulgació de la normativa per ella sola no evita que s'impeixi arbitràriament l'accés d'algú per ser de raça negra o gitana o patir la síndrome de Down, però, per exemple –ja ho sabem, ho vaig dir especialment en la compareixença de l'any passat–, però una regulació adequada i l'exercici sovintejat de les competències de control que l'Administració pública ostenta és el primer pas per donar-hi una resposta més definitiva.

Infants. Tant les queixes com les actuacions d'ofici d'infància s'han ordenat, dins del possible, d'acord amb la Convenció de les Nacions Unides sobre els drets de l'infant. El Comitè dels Drets de l'Infant de Ginebra va reagrupar els articles d'aquest text bàsic en sis grans blocs temàtics per oferir una estructura de concepció més lògica. Així, des del Síndic, la tramitació de queixes pren més sentit, i la projecció d'aquest esquema sobre la realitat de la infància a Catalunya suggereix aquelles actuacions d'ofici que poden tenir interès més enllà d'estímul puntuals. La demanda de retirada d'un videojoc o la identificació en els mitjans de comunicació d'una menor abusada sexualment es cataloguen aleshores dins de l'apartat de drets civils dels infants perquè constitueixen possibles vulneracions del dret a la informació i a la protecció de la intimitat.

En l'extens capítol que la Convenció dedica a l'entorn familiar i a altres tipus de tutela hi hem situat els casos que ens han arribat sobre problemes de criança derivats d'un procés de separació, els fets que s'han produït a

algun centre d'acolliment, les dues queixes que s'han presentat sobre adopció, com també l'actuació d'ofici sobre centres d'acolliment, que han abocat a un monogràfic que discutirem en aquesta Comissió el proper dia 16, i les dificultats que sorgeixen per a l'ingrés d'infants en els centres residencials d'acció educativa, els CRAE. Els CRAE, en el seu contingut, són objecte d'una actuació d'ofici encara en curs. De fet, la Convenció, en el seu article 25, demana que es faci una avaluació constant de les institucions d'acollida en centres, i per això la vam iniciar.

I, finalment, dins d'aquest capítol, hem explicat la tramitació d'una de les actuacions d'ofici que ha comportat una de les investigacions més complexes de les que hem dut a terme, la dels menors magribins no acompanyats. Com allí detallem, en el desenvolupament de la investigació hem tingut una pluralitat de contactes, dels quals voldria destacar-los avui dos. N'és un la visita els dies 9 i 11 d'abril de l'any passat, en què em vaig referir durant la darrera compareixença, de l'adjunt per a la Infància a uns centres per acollir nois del carrer marroquins, situats al Marroc, concretament a Casablanca. Haver acudit durant les primeres hores de la nit al punt de trobada d'aquests nois, a la plaça de Catalunya de Barcelona, i alguna vegada a la plaça Reial, i haver departit amb els educadors de carrer i voluntaris que els coneixen, n'és un altre.

En el bloc de mesures especials de protecció, s'hi troba el seguiment d'una altra actuació d'ofici significativa, aquella amb la qual s'ha assolit un protocol per evitar la doble victimitat dels infants en els processos judicials per maltractaments i abusos sexuals. Aquesta actuació, que vam iniciar d'ofici l'any 1997, tot prenent la iniciativa de dirigir-nos a totes les instàncies públiques amb competència sobre la matèria –Fiscalia, Govern de Catalunya, Govern de l'Estat i Judicatura–, van concloure en una primera fase amb la signatura d'un protocol, el passat 16 de juliol, i dic que va concloure una primera fase perquè, formulat inicialment per a la demarcació de Barcelona, l'estem estenent, ara, a les demarcacions de Tarragona, Girona i Lleida.

Ensenyament. Sota l'epígraf de «Dret a l'educació» es ressalten una sèrie de queixes que tendeixen a remoure els obstacles que impedeixen el correcte exercici d'aquest dret. Per això hi ha un grup de queixes que fan referència a l'accés als centres docents, des de l'aplicació dels criteris de preinscripció en els casos de falsejament de domicili per accedir a una determinada escola, la tria per a l'opció religiosa de les famílies, fins a la concentració artificial d'alumnes, en general immigrants, en determinats establiments docents, provocant l'existència de guetos. Ja consta en aquesta Comissió que aquest darrer punt ha estat una constant preocupació de la nostra institució, i els suggeriments que hem proposat per resoldre aquesta falta d'equilibri en l'organització de l'ensenyament es remunten als anys, ja, 1996 i 1997. Alguns de vostès recordaran que, els darrers anys, el Departament d'Ensenyament i nosaltres hem sostingut criteris divergents. M'ha semblat apreciar que, des de fa uns mesos, el Departament d'Ensenyament s'ha acostat en part a les nostres posicions, cosa que, òbviament, valoro positivament.

D'altra banda, és evident que hi ha serveis que contribueixen a la satisfacció del dret a l'educació, i per això posem de relleu una queixa sobre la dotació pressupostària per al transport escolar. Però, sobretot, ordenem tota una sèrie de queixes que se centren amb la igualtat d'oportunitats; és aquí que trobem la qüestió encara no resolta de la supressió de barreres arquitectòniques per a infants amb discapacitats físiques, la discutida «baremació» d'un alumne per retard psicomotor o la visió adequada del que s'entén per alumne amb necessitats educatives especials. També l'atenció educativa dels infants malalts, ja sigui durant la seva estada a l'hospital, ja sigui en la seva obligada retenció en el propi domicili. Un congrés europeu que s'ha celebrat recentment a Barcelona, de mestres i pedagogs a l'hospital, que hem seguit amb interès, fa propostes normalitzadores en aquest camp. Hem tingut queixes, així mateix, pel retard en la construcció o adaptació d'edificis escolars, com hauran comprovat les senyores i senyors diputats.

Per fi, una de les últimes actuacions d'ofici, que s'ha iniciat, també, arran de la visita a Can Tunis, remarca un dels aspectes que més pot afectar l'objectiu d'una educació per a tothom: és una actuació d'envergadura que demana l'establiment d'estratègies globals per atacar el problema de l'absentisme escolar; és plantejada amb ambició i està en curs.

Professors i universitats. La majoria de queixes que se'ns ha plantejat pels funcionaris docents es refereixen a l'exercici de les seves funcions per persones afectades per discapacitats. En conseqüència, vam recomanar al Departament d'Ensenyament que es prevegi l'adscripció amb preferència a places adaptades als funcionaris que sofreixen disminució. Estem a l'espera de la resposta del Departament, que, en tot cas, coneixerem en el proper concurs de trasllat. L'accés a les universitats ha concitat la major part de queixes rebudes amb relació a l'ensenyament superior, però hem volgut destacar les referents a algunes vies específiques d'accés. Així, per exemple, els qui han seguit estudis universitaris previs en un estat que no és membre de la Unió Europea; en aquests casos, l'accés no depèn de la valoració de l'expedient acadèmic de la persona que vol accedir-hi, sinó que, amb independència d'això, se li assigna una qualificació 5.5, que normalment resulta massa baixa per a l'accés a nous estudis. És per això que vam formular un suggeriment de modificació d'aquest sistema en el Comissionat per a Universitats, que aquest ha acceptat. En el curs 1999-2000 s'ha aplicat el mateix sistema d'equivalències previst pel Ministeri per als estudiants de la Unió Europea. Un altre suggeriment el vam efectuar a la Universitat Oberta de Catalunya, que va acceptar modificar el procediment de revisió d'exàmens.

Ens hem referit, també, a altres qüestions, com ara que la manca de regulació o autoregulació dels estudis de mestratge produeix queixes per la inadequació entre els estudis oferts i el contingut que es dona. En aquest sentit, s'hauria, doncs, de millorar la informació i el control sobre aquests estudis, especialment quan es troben vinculats a les universitats. Els costos dels estudis universitaris han estat novament objecte de queixa, si bé

aquest any ha estat a causa del cost afegit que suposa per als alumnes d'efectuar diverses matrícules a conseqüència del procés de reassignació de places. En la nostra opinió, la solució passa per entendre que fins que el procés finalitzi estem davant d'unes matrícules provisionals.

Normalització lingüística i cultura. Novament, els ciutadans se'ns han adreçat per exposar-nos les dificultats que troben quan volen fer ús del dret d'opció lingüística en les relacions amb les administracions públiques. Al marge de les competències del Síndic, els ciutadans se'ns han adreçat per denunciar l'escassa presència de la llengua catalana en determinats àmbits socioeconòmics. Pel que fa a l'exercici del dret d'opció lingüística, se'ns han plantejat algunes queixes en relació amb la manca d'impresos en català o la demora a estar disponibles en relació amb versions castellanes, que finalment es va solucionar pel que fa a la renovació del document nacional d'identitat. També hem manifestat que consideràvem que limita els drets previstos a l'article 36 del procediment administratiu la interpretació d'uns òrgans de l'Administració perifèrica de l'Estat radicats a Catalunya, segons la qual uns expedients no poden ser tramitats en llengua catalana perquè, malgrat efectuar-se tota la tramitació a Catalunya, la titularitat de la competència correspon a un òrgan de l'Administració central.

Hem hagut de dissentir d'una altra interpretació, aquest cop, però, de l'Administració de la Generalitat. Entenem que no es pot negar a uns funcionaris que durant anys exerceixen funcions de forma satisfactòria corresponents a la plaça a la qual volen accedir per concurs la possibilitat de concursar adduint que no acrediten un coneixement suficient del català. El nostre suggeriment no va ser acceptat al Departament de Política Territorial adduint el criteri contrari de la Direcció General de la Funció Pública. D'altra banda, hem manifestat la nostra posició sobre l'ús del català en l'àmbit universitari davant d'una queixa que se'ns va presentar. En general, aquesta temàtica de l'ús de les llengües oficials, hem cercat desdramatitzar els conflictes, objectivar-los i urgir al compliment de la normativa reguladora. Finalment, recordar que ens hem dirigit d'ofici al Consorci per a la Normalització Lingüística per tal de garantir que els ciutadans que s'hi adrecen amb voluntat de completar el seu coneixement del català hi trobin una oferta adequada.

Davant les queixes rebudes per la gestió del sistema bibliotecari, hem hagut de recordar que aquest Parlament va aprovar l'any 1993 la Llei del sistema bibliotecari de Catalunya i que, quasi set anys després, el Departament de Cultura encara no n'ha elaborat el mapa de lectura pública.

Davant la proliferació de televisions locals i per evitar possibles interferències entre unes i altres, hem instat la clarificació del sector, que requereix un exercici de competències de l'Administració de l'Estat, que ha de fer una reserva provisional de freqüències amb caràcter previ a l'adjudicació per la Generalitat de la gestió del servei mitjançant concessió administrativa.

Justícia. L'acumulació i el col·lapse d'assumptes pendents fa que la lentitud de jutjats i tribunals sigui una de les qüestions més denunciades pels ciutadans. Considerem que calen reformes processals destinades a afrontar els problemes de tot el sistema judicial, com ara atribuir als tribunals superiors de justícia la cassació de tots els assumptes sense perjudici de la unificació de doctrina pel Tribunal Suprem davant d'interpretacions divergents dels tribunals superiors. Però, com hem assenyalat des de fa bastants anys, no tot s'arregla amb reformes processals; també calen mitjans. Les mancances que exposem les trobaran encara amb major detall i precisió en la matèria en la Memòria de l'any 1999 del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, a la qual em remeto.

Un problema que sembla en vies de solució, si més no parcial, és el que es refereix al retard en el pagament d'honoraris als pèrits judicials. Actualment, el Departament de Justícia ja treballa amb els col·legis professionals per arribar a acords que facilitin el pagament avançat en determinats supòsits. Hem esmentat expressament a l'Informe el problema de les metgesses forenses, que, malgrat gaudir de llicència per maternitat, han d'assistir a la celebració de judicis orals en qualitat de pèrits per ratificar-se i informar sobre el dictamen que anteriorment havien emès. Davant d'aquest conflicte d'interessos, advoquem per la modificació del reglament del Cos de Metges Forenses.

Finalment, assenyalar que la col·laboració ha estat la pauta de relació habitual amb les organitzacions i els professionals que intervenen en l'àmbit de la justícia. Vull destacar especialment i una vegada més la que ens ha prestat la presidència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, però també he de dir que, en alguns casos, en alguna corporació professional no n'hem trobat tanta com hauria estat desitjable.

Presons. Durant l'any 1999 hem continuat el seguiment dels centres penitenciaris a Catalunya per tal de constatar la situació dels establiments, les millores introduïdes i les deficiències que encara presenten. Les presons visitades l'any 1999 han estat les de Quatre Camins, Tarragona, Wad-Ras i la Unitat Dependent de Mares de Wad-Ras, de la qual hem fet grans, grans elogis. La Trinitat i la Model, que teníem previst visitar abans de final d'any, les hem visitades aquest any 2000. Els aspectes analitzats en aquestes visites són –com en altres casos– la infraestructura, les mesures de seguretat, la higiene, la distribució dels interns, el servei sanitari, l'alimentació i el tractament. En l'Informe exposem un resum de la visita i de les conclusions a què vam arribar. En general, valorem positivament les millores introduïdes en els centres penitenciaris en tots els seus aspectes. En especial, reconeixem com a positiu que es treballi amb la previsió que la unitat psiquiàtrica penitenciària sigui una realitat l'any 2001, qüestió que va quedar reflectida en la Moció 141 de la cinquena legislatura d'aquest Parlament.

No obstant això, hem traslladat al Departament de Justícia una sèrie de recomanacions destinades a proposar algunes millores en els centres penitenciaris visitats, que afecten la infraestructura, les mesures de seguretat i higiene, l'oferta del treball productiu i la formació

dels interns i l'alimentació i la distribució dels interns. Hem volgut remarcar que cal estudiar l'aplicació que s'està fent dels arrestos de cap de setmana per tal que aquesta mesura alternativa a la presó pugui complir les finalitats que pretenia aconseguir l'article 88 del Codi penal quan es va regular. Pel que fa als programes de tractament destinats als interns, si bé són analitzats en les visites en els centres penitenciaris, el 1999 hem obert una actuació d'ofici per avaluar tant l'oferta dels cursos de formació, com l'oferta de treball productiu. Aquesta actuació encara segueix oberta.

Dos comentaris més relatius a l'àmbit penitenciari. D'una banda, he d'insistir en la qüestió de la substitució dels centres penitenciaris de Barcelona, ja que, malgrat les múltiples millores introduïdes, són instal·lacions desfasades. Espero que els problemes de darrera hora sorgits en relació amb la Model se solucionin ràpidament per tal que en el proper informe no n'haguem de tornar a parlar. I, finalment, esmentar l'estudi que hem fet sobre l'acumulació o refosa de condemnes, conseqüència d'haver detectat en les nostres visites en els centres persones amb condemnes per diversos delictes comesos en una determinada època de la seva vida que, en alguns casos, poden suposar una condemna a perpetuïtat, teòricament no admesa en el nostre ordenament penal.

Immigració. L'atenció informativa de l'any 1999, i en especial el seu darrer tram, pel que fa a la immigració, va estar focalitzada en la reforma de la Llei d'estrangeria. En relació amb aquesta reforma, el passat novembre vaig promoure, vaig suggerir que tots els nostres col·legues de l'Estat adoptessin una posició comuna i pública per transmetre a les forces polítiques i socials que no havien d'estalviar esforços per tal d'aconseguir un text que donés satisfacció a les legítimes expectatives dels que pretenen que aquesta sigui una terra de llibertat, de justícia i de solidaritat. Els grans principis, les grans paraules han d'esdevenir eficaces en la quotidianitat, i és per això que en l'apartat dedicat a la immigració, a la secció primera, d'administració general, en què donem compte de les actuacions, abordem qüestions com la convalidació dels permisos de conduir expedits en països no comunitaris, la tipificació penal de les conductes de les màfies que trafiquen amb immigrants, el tractament de l'expulsió a la Llei orgànica 4/2000, les oficines d'estrangeria, els centres d'internament o les oficines consulars.

El buit legal detectat a l'hora de reprimir penalment les conductes relatives al tràfic il·legal d'immigrants, que en el darrer Informe ja havíem posat de manifest, ha estat resolt amb la redacció de nous preceptes del Codi penal en la línia de les nostres consideracions. La nova Llei d'estrangeria manté per als centres d'internament la qualificació de no penitenciaris; els estrangers que hi estiguin internats només seran privats del dret ambulatori. Així les coses, cal insistir en la necessitat que les proclamacions que conté la norma relativa a aquest caràcter no penitenciari, ni els equipaments que ha de contenir, no quedin en paper mullat per tal de no desvirtuar el seu sentit.

Ara com ara, el centre d'internament de la Verneda, a Barcelona, continua essent una mostra de la manca d'adequació d'aquest establiment als requisits d'infraestructura

que preveu la normativa a què acabo d'alludir, ja que els interns segueixen sense tenir-hi un espai a l'aire lliure per passejar. Si bé hi ha determini fins el març del 2001 per adequar-se a la nova legislació, crec que, atès que els dèficits de la Verneda han estat fortament denunciats des de molt temps abans de la nostra norma, no s'hauria d'esperar a esgotar el termini assenyalat per donar-hi una solució. Això implica dotacions materials i econòmiques, dotacions que també haurien de permetre que les llargues cues sota el sol i la pluja que es formen molt a prop d'aquí, davant de l'Oficina d'Estrangeria, desapareguin.

El passat octubre, davant la visita que vaig efectuar al Marroc invitat pel president del Tribunal Suprem de Justícia, que alhora presideix el Consell Consultiu dels Drets Humans, vaig tenir l'oportunitat de copsar el punt de vista de les autoritats d'aquell país sobre totes aquestes qüestions i que els nostres veïns de l'altra banda de l'Estret segueixen de prop la nostra actualitat. En aquesta visita, a conseqüència de les relacions que hem mantingut amb les autoritats del Marroc davant d'alguns casos concrets, com ara la queixa 280/99, que expliquem a la secció de Justícia, vaig exposar la meva convicció que l'aprofundiment a la democràcia és una condició necessària per fer possible el desenvolupament econòmic i social.

La immigració, des del punt de vista dels immigrants i dels nacionals, ha ocupat una part significativa de les nostres intervencions en taules rodones i conferències a les quals he fet esment en començar aquesta sessió. Però no m'ha semblat suficient, i li hem dedicat també les darreres pàgines de l'Informe de 1999, el llibre segon, que duen per títol: *Cap a una integració plena de la immigració. Una aposta per a la cohesió social i la tolerància*. Com han pogut veure, senyores diputades i senyors diputats, els cinc apartats bàsics d'aquestes cinc pàgines del *Butlletí del Parlament* són les següents: el clima en què s'aprova la nova Llei d'estrangeria, el trencament de la convivència, un marc jurídic que faci possible la integració social, les polítiques de cohesió social i, finalment, la immigració, una necessitat d'interès coincident, un crit d'alerta.

Em permetran que no resumeixi el que ja està resumit en l'Informe. Em remeto, doncs, per reproduït, a tot allò que diem allí, però vull fer-los partícips del que em va moure a escollir aquesta temàtica per al llibre segon. Vaig fer aquesta tria tot sabent que aquest Parlament, des de fa anys, ha honorat la institució del Síndic de Greuges reconeixent en aquestes darreres pàgines del seu Informe un especial interès. Crec –i és el verb més contundent que puc utilitzar– que la gran qüestió, que la primera qüestió que tenim plantejada com a societat no és ni assegurar la viabilitat del sistema de Seguretat Social, ni la pressió fiscal, ni tan sols la incorporació de les noves tecnologies de la informació, i totes tres són evidentment molt i molt importants. En la meua opinió, allò més urgent, allò més necessari és integrar la immigració en el nostre país en el context d'un món globalitzat, i és per això que m'he permès triar aquest tema perquè crec –i utilitzo aquest verb un altre cop– que només si fem una reflexió seriosa, una reflexió rigorosa que fugi de llocs comuns, de tòpics, d'esnobisme, només si fem una reflexió així i, immediatament,

n'articulem polítiques que la duguin a la pràctica, tindrem èxit en aquest terreny.

Senyores diputades i senyors diputats, moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor síndic.

Proposo que interrompem la sessió durant un quart d'hora. Per tant, a dos quarts i cinc minuts de dotze ens tornem a donar cita aquí.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de dotze del matí i es reprèn a tres quarts de dotze.

(La vicepresidenta substitueix la presidenta en la direcció del debat.)

La vicepresidenta

(Per una qüestió tècnica, no han quedat enregistrats els primer mots de la intervenció de la vicepresidenta.)
...pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyor síndic. Ara des del paper de diputada, que em toca comentar el seu informe des del meu Grup, doncs, no estic a la Mesa i per això estic en aquest altre lloc.

I és la primera vegada que tinc ocasió de llegir-me l'Informe amb certa profunditat, perquè abans d'aquest moment no era diputada i coneixia les activitats del Síndic de Greuges, lògicament, com a ciutadana, però no, evidentment, amb el detall i profunditat que suposa trobar-se amb un informe que la nostra valoració és que aquest Informe és un indicador molt positiu de la tasca de la Sindicatura i avala la necessitat de la mateixa existència de la Sindicatura. És un informe que té una gran especificació i una estructura que, al meu entendre, ha facilitat força la seva lectura; jo crec que la mateixa manera d'agrupar els diferents temes i d'anar exemplificant moltes de les actuacions combina els elements teòrics de reflexió sobre determinades disfuncions amb l'exemplificació d'aquestes; ajuda força, també, aquell resum inicial que situa aquells aspectes que a partir de la consideració del Síndic considera més importants en les principals actuacions, i són valuosos, també, els annexos amb totes les dades, resum d'actuacions, les diverses activitats que ha fet el Síndic i aquest llibre segon adreçat a una temàtica concreta.

Valoro que l'activitat de la Sindicatura, que –com deia ell mateix ara fa un instant– s'ha estabilitzat en els darrers anys, implica un nombre de casos atesos força elevat tenint en compte la grandària del país, i que això és un element que indica com la presència del Síndic, d'aquesta institució –és relativament jove–, en el nostre país ha anat adquirint una legitimitat i és un referent important per a aquells ciutadans i ciutadanes que

volen acudir a la institució a l'hora de buscar una millor garantia dels seus drets. És important, en aquest sentit, destacar l'elevat nombre de tràmits que han estat admesos; un 82% trobo que és un percentatge molt important que indica un ben fer de la feina que s'està fent a la Sindicatura i, per altra banda, també aquella legitimació tan important que ha de tenir per poder exercir aquelles funcions. Per tant, entenc que la gestió que s'està fent i que, tal com es reflecteix en aquest Informe, és una gestió correcta i que podem estar contents i felicitar-nos que pugui ser així.

Considero positives les sortides fetes fora de Barcelona. Recordo que en una ocasió el síndic m'expressava el fet que això ha contribuït que algunes queixes es poguessin formular pel propi acostament, és a dir, i amb això, aquest acostament, fixem-nos que depèn no només de la distància, sinó també del coneixement del que pot fer el Síndic, però aquest anar al territori –per tant, retallar la distància o eliminar la distància– també és una manera que hi hagi aquest coneixement del que pot fer el Síndic, i em pregunto si no seria convenient plantejar-se, no sé si properament, però sí plantejar-se el fet de poder tenir algunes antenes de la Sindicatura en el territori de forma estable per tal de poder tenir... –en dir unes antenes, unes oficines–, perquè almenys els serveis d'informació es poguessin tenir descentralitzats i poder canalitzar les propostes de forma més eficaç. Malgrat que per telèfon es resolen moltes coses, ja heu vist que per telèfon es resolen ja moltes coses, aquest espai físic on poder adreçar-se directament potser fóra important.

Valoro també positivament la col·laboració i relació estreta amb altres *ombudsmen* pel fet que això permet un intercanvi –suposo– constant d'experiències i, per altra banda, també, del reconeixement de la mateixa Sindicatura fora de Catalunya. I em sembla molt important la iniciativa d'establir relacions de col·laboració amb Bòsnia-Hercegovina, cosa que s'explica força detalladament en l'Informe que es presenta aquest any.

També penso que és important –i després ja entraré en qüestions més específiques– la incidència de la Sindicatura en qüestions que tenen una gran rellevància social. Per una banda, les qüestions d'infantesa, que sempre ha sigut un tema molt important per a la Sindicatura, que implica que un dels seus adjunts estigui precisament dedicat a temps complet a qüestions de la infantesa, precisament perquè és una de les parts de la nostra societat més vulnerable i, al mateix temps, més important de defensa dels seus drets. I, per altra banda, aquesta insistència que ens fa aquest any en les qüestions relatives a la immigració; per una banda, quan s'explica les dificultats de relacions amb l'Administració per part de les persones estrangeres i tots els problemes que hi ha hagut amb els processos de regularització i tot el procés últim d'aprovació de la Llei d'estrangeria, i, per altra banda, tot allò que ens expressa en el llibre segon de cara a veure quines coses caldria fer o quins problemes hi ha i quines coses caldria fer per propiciar una integració efectiva de les persones que vénen a treballar al nostre país i que no tenen en aquests mo-

ments –si no, no n'estaríem parlant– garantida, justament, aquesta integració.

Quan llegia l'Informe em preguntava precisament pel valor que té la significació d'alguns casos que es presenten, no pel seu nombre, sinó per la seva entitat. És a dir, veig que hi ha algunes de les queixes que tenen significació pel seu nombre. És a dir, quan hi ha queixes relatives a la lentitud de la justícia, a les llistes d'espera, que no es construeixen edificis escolars suficients, hi ha bastant nombre de queixes en aquest sentit i que afecten molta gent. Però, en canvi, hi ha situacions que poden afectar molt poca gent, però que són extraordinàriament significatives de si la nostra societat té sensibilitat o no cap a aquestes qüestions i si té capacitat de resoldre-les o no. Quan es parla, per exemple, de l'escolarització dels infants quan estan malalts, que per sort no és una enorme quantitat de casos, o la dificultat d'escolarització de certes persones amb discapacitacions; per sort tampoc són molt casos, però aquells que són, aquells que arriben al Síndic tenen una elevada significació des del punt de vista social, des del punt de vista de fins a quin punt la nostra societat està garantint o no aquests drets.

I una de les coses que em plantejava, i això encara en aquesta línia, de vegades és com..., a la millor, la solució d'algun cas particular, perquè ha arribat al Síndic, l'Administració n'ha fet cas, ens està indicant o no realment una disfuncionalitat general, o fins a quin punt..., és a dir, com es poden resoldre qüestions generals d'aquelles persones que no van al Síndic. No sé si m'explico; és a dir, pensava, per exemple, en un dels casos que explica, que és relatiu a una persona que es queixava perquè en el procés d'inscripció en un centre escolar del seu fill o filla no havia estat admès aquell que havia escollit. I, aleshores, finalment, la situació es va resoldre, però en l'Informe s'expressa molt bé com hi ha una situació d'irregularitat en alguns casos que aquella persona mostra..., de persones que per poder fer que els seus fills o filles vagin a una determinada escola, doncs, empadronen els nens amb els seus avis o utilitzen un domicili buit, una residència buida per empadronar. Per tant, són situacions legals, però que estan alterant d'alguna manera les regles del joc; estan alterant les regles del joc, de tal manera que aquestes persones tindran la situació de passar per davant d'altres que declaren la seva situació normal habitual i es veuen perjudicats. Per tant, hi ha aquí un problema, un problema de perjudici de determinades situacions. És a dir, com es pot fer perquè aquests perjudicis no es donin. Per tant, que el que ha sigut la solució d'un cas particular no signifiqui que greuges que es puguin produir per aquests temes quedin sense resoldre, perquè em temo que una cosa com la que estic explicant quedi sense resoldre.

Passant a la tipologia de les queixes, es repeteix –veig– una cosa respecte a altres anys, que és que la major part de queixes van adreçades a l'Administració general o són relatives a l'Administració general, un 22%; problemes amb relació a la justícia, un 13%; també n'hi ha d'ordenació del territori, un 11%, i després ja tenim queixes relatives a problemes de consum, administració tributària, ensenyament, sanitat, etcètera. Per tant,

per una banda, veiem que l'Administració continua essent la gran protagonista de les queixes, i que això ens està indicant..., i aquí hi ha tota una sèrie d'exemples, de disfuncions, manca de coordinació entre administracions que alenteixen processos –vostè avui mateix n'ha explicat un de molt, molt significatiu–, d'abusos de poder, de vegades, també; del fet que l'Administració, de vegades, incompleix el que ella mateixa legisla; per exemple, llegia com vostè fa una recomanació que s'equiparin el personal de l'Institut Català de la Salut amb els membres, amb el personal de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, i recordeu que ahir, en aquest Parlament, justament a la Comissió de Política Social, s'aprojava una proposició no de llei a proposta del Grup Socialista reclamant això mateix perquè encara no s'havia resolt, quan és una cosa que la llei estableix. Per tant, casos així, o casos com l'incompliment a fer la relació de llocs de treball per especificar les funcions dels ATS respecte als auxiliars de clínica, que encara està per fer, o la inclusió de treballadors discapacitats a la mateixa Administració, que no s'ha arribat a aquell 2%. És a dir, la mateixa Administració incompleix, i això és greu.

Però em preocupa, també, més enllà del que estic dient, i aquí sí que li volia fer una pregunta, és que més enllà d'aquestes actuacions de l'Administració hi ha tota una sèrie de conflictes, de queixes que es relacionen amb l'Administració com a provisor de serveis públics. Fixem-nos que, per exemple, quan es parla de llistes d'espera és relatiu a sanitat pública; quan hi han queixes, i molt fortes, relatives a la construcció d'edificis escolars i la seva dilació, són edificis escolars públics; quan es parla de lentitud de la justícia, bé, aquí és un organisme pròpiament independent, però quan es parla de la funció pública hi ha queixes amb relació als concursos o oposicions; quan es parla de la manca de residències assistides o d'atenció domiciliària... Per tant, el fet que les institucions públiques no estiguin proveint serveis necessaris, quan es parla de les expropiacions, les actuacions dels cossos de seguretat...

És a dir, a veure, el que vull assenyalar és que no només hi han moltes queixes adreçades a l'Administració general; hi han moltes queixes que estan adreçades a la manca de funcionament o de provisió de serveis públics, pròpiament; hi han altres queixes que no, és a dir, l'Administració vetlla de manera general per garantir els drets de tots els ciutadans en la provisió de determinats serveis, però al que m'estic referint és que alguns d'ells són competència pública, i aquests són els que són subjecte de més queixes. La pregunta és: tenen comptabilitat o tenen establert, és a dir, quines queixes van adreçades amb relació al sector públic i quines el sector privat per poder valorar fins a quin punt aquesta major exigència o no és amb relació als serveis públics per relació als privats?

Perquè amb això vull dir, també, que no vol dir que a la millor els serveis privats funcionin adequadament; el que caldria valorar és què arriba al Síndic, perquè suposo que, problemes en el funcionament de la sanitat, també es donen en centres privats, a la sanitat, però n'arriben menys, segurament. I això ens està indicant, doncs, que, per una banda, els ciutadans estan exigint

raonablement qualitat i eficàcia en l'Administració i en els serveis que proveeix, dificultats de l'Administració sovint per complir els seus propis compromisos i les funcions encomanades, però que aquest element és molt important perquè no hi hagi un sistema públic que pel fet de ser poc eficaç tingui escassa legitimitat i els ciutadans no tinguin garanties suficients o tinguin la percepció que no funciona suficientment. I, en aquest sentit, també els volia preguntar si hi ha, com que el síndic es relaciona molt freqüentment amb altres *ombudsmen*, si es pot fer una anàlisi comparativa d'aquesta tipologia de queixes adreçades al funcionament dels serveis públics com a tals serveis públics –insisteixo. És a dir, si es pot establir comparació amb altres països, és a dir, si aquí en tenim més o menys que altres llocs, o és la nostra pròpia història de la democràcia recent que és encara relativament curta la que ens pot portar a explicar unes determinades situacions.

Crec que en la funció que té la Sindicatura, que és aquesta garantia de drets que tan important és, jo crec que en aquest Informe posa el dit a la nafra en moltes coses. Vostè ha fet una presentació força exhaustiva i no seria..., vaja, no pretendré ni resumir-la, sinó, simplement, algunes de les coses que més m'han preocupat o que a nosaltres ens han preocupat. Les qüestions, en aquest sentit, de com en la nostra societat hi continua havent manca d'equitat, com hi continua havent situacions de marginació, de naturalesa molt variable i amb graus molt diferents.

Vostè ha fet referència a una qüestió em sembla molt important, que són els problemes de la gent gran, i ha dit una frase que em sembla absolutament pertinent: «Els drets no caduquen amb l'edat.» Però, en canvi, sembla que a l'hora de la garantia d'aquests drets, això no sigui cert des del punt de vista que no hi ha la situació que garanteixi a les persones grans poder tenir la mateixa provisió de serveis a partir de l'exercici d'aquests drets i garantida l'atenció des del sistema públic que hauria de vetllar aquesta atenció. Es parla de pensions insuficients, es parla de com les llistes d'espera afecten més les persones grans; aquesta és una denúncia –jo crec– molt important; de vegades parlem de les llistes d'espera en abstracte; la gent gran sap que, perquè és gran, se la fa esperar més; potser per unes cataractes, perquè la gent jove «productiva» –entre cometes, ho estic dient– sembla que aleshores hagi de passar, té prioritat, hagi de passar per davant, i és injust que això sigui d'aquesta manera, perquè la qualitat de vida s'ha de garantir a totes les persones. Ha parlat de la manca d'establiments socio-sanitaris, dels escassos serveis i recursos de rehabilitació; vostè ha posat èmfasi precisament en el problema de rehabilitació a la gent gran –i en altres casos també: aquí ja seria una qüestió del sistema sanitari–, la manca de centres residencials assistits; per tant, jo crec que aquest és un dels àmbits on es detecta que l'Administració no està en aquests moments responnent a la demanda creixent d'una societat on les persones grans cada vegada són més en nombre i que cal garantir justament aquests drets.

En temes de sanitat, ha tornat a sortir en el seu Informe, com en altres anys, les angoixes que tenen les persones amb relació a les llistes d'espera, i vostè ha assenyalat

com no hi ha hagut encara resposta per part de la Conselleria de Sanitat de fixar terminis per patologies, de tal manera que, com a mínim, es pugui saber i es pugui gestionar a partir de fixar aquests terminis que no s'allarguin d'una manera més del raonable les llistes d'espera, sobretot quan hi han patologies greus. Per tant, són coses que –fixem-nos–, a més a més, de tant en tant sorgeixen, i és en aquests moments un dels temes que estan en el debat públic i que vostè ja havia detectat.

Tota la qüestió... Per altra banda, li volia assenyalar el fet que ha fet una valoració positiva d'algunes actuacions de Sanitat, que ha explicat en alguns casos concrets –i jo aquí li faria la pregunta–, si aquells casos concrets que vostè mateix ha assenyalat fins a quin punt pot tenir indicis que arribaran a trobar solucions generals en el sentit que li deia abans. És a dir, que el fet que s'hagi resolt positivament un cas concret, que això ja és positiu, condueix a una generalització i, per tant, si en farà el seguiment. Detecta, també, vostè en el seu Informe com el fet que no s'hagi acabat la reforma de l'atenció primària continua fent que el sistema sanitari tingui disfuncions importants. També penso que és molt rellevant tota l'atenció que es presta als discapacitats, precisament pel que deia abans; no són molts en nombre, fins i tot hi ha poca visibilitat social, perquè fins ara hi havia una certa ocultació de les persones..., o reclusió, millor dit, de les persones discapacitades, i els problemes que hi ha encara en dificultats d'escolarització, les barreres arquitectòniques, la integració laboral, com encara la pròpia formació, no respon a les necessitats que tindria aquest col·lectiu.

Ja he dit abans que hi ha dos temes que vostès donen gran rellevància i que em semblen adequats, un és el de la infantesa i un altre el de la immigració. Crec que se m'està acabant el temps; per tant, clouré, simplement, fent tres preguntes; no sé si em donarà temps. En tot cas, la senyora presidenta m'alerta, i ja està. Una és si se seguirà fent el seguiment de les intervencions que es van fer respecte als nens i nenes desemparats al carrer, i quines són, si li sembla que s'han canalitzat aquestes situacions. En segon lloc, també li volia indicar, amb relació a la immigració, una de les qüestions que assenyalava i que no s'ha aconseguit és el dret a vot dels immigrants en qüestions municipals; seguirà insistint la Sindicatura en aquest tema i fins a quin punt ho considera important per garantir els drets de ciutadania d'una manera plena, a part de les altres qüestions que assenyalava? I la tercera qüestió, la deixo, perquè abusaria del temps i em costaria una mica d'exposar.

La vicepresidenta

Senyora diputada, pot acabar de formular la seva pregunta.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies. A veure si l'expresso, si la sé expressar. Avui surt al diari una notícia que no és nova, que és que comença un judici per un problema que hi ha hagut a la Universitat Rovira i Virgili amb relació a unes proves d'accés i la utilització del català. No l'hi resumiré, perquè ja sap vostè de què va. La pregunta és la següent:

aquesta persona, quan va considerar que tenia un problema amb la Universitat, es va adreçar, en primer lloc, al Síndic de Greuges de la pròpia Universitat, i, en segon lloc, al Defensor del Pueblo, i a mi això em va preocupar, i és en el sentit següent, em va preocupar, em vaig preguntar: i per què no ha acudit al Síndic de Greuges de Catalunya? I amb això li volia preguntar per les relacions entre el Defensor del Pueblo i vostè, que sé que en té moltes, però, per altra banda, fins a quin punt, actuacions com aquestes, que suposo que tenen tot el dret o la legitimitat de fer-se, al mateix temps, si vostè va considerar o no en algun moment que havia d'actuar d'ofici o no en aquest cas, pel fet que no s'hagués acudit a la Sindicatura de Greuges. A mi el que em preocuparia és que algú pogués considerar, a partir d'una actuació com aquesta, que al cap i a la fi és aïllada i no passa res més que això, que aquesta Sindicatura és de segon rang respecte a la del Defensor del Pueblo, i el que voldria reivindicar, precisament, és que, en el cas de Catalunya, el Síndic de Greuges és el que avui ens acompanya.

Res més, moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyora diputada. M'hauran de perdonar els senyors diputats i diputades perquè abans no els he avisat que havíem fixat un temps de vint minuts per a les exposicions de cada un dels grups, i que poden repartir com vostès vulguin amb les persones que hagin d'intervenir. De tota manera mirarem de ser prou flexibles perquè es pugui dir tot allò que vostès vulguin dir.

Gràcies.

Ara correspon el torn, doncs, al Grup d'Esquerra Republicana: té la paraula el senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Moltes gràcies, senyora presidenta. Un any més, de conformitat amb el que preveu la Llei que regula la institució del Síndic de Greuges, ens correspon debatre en aquesta Comissió l'Informe tramès al Parlament corresponent a l'any 99, i, per tant, vull començar, en primer lloc, agraint la compareixença, les explicacions de l'excel·lentíssim Síndic de Greuges, els adjunts que l'acompanyen i també els assessors que estan avui aquí amb nosaltres.

Estem enguany davant –una altra vegada– d'un exhaustiu informe que demostra, una vegada més, la ingent tasca i activitat que desenvolupa la institució. I, d'entrada, per sistematitzar una mica la nostra intervenció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, voldríem fer referència, en primer terme, com cada any, a l'estructura de l'Informe, que em sembla que ja s'ha dit que manté bàsicament, en essència, la de l'any anterior; s'organitza en dos llibres dividits en matèries, seccions, capítols, que ens deparen una amplíssima tipologia de les queixes plantejades pel ciutadà davant de la institució, una visió molt realista –subratllat: realista– del funcionament del conjunt d'administracions públiques que actuen a Catalunya, i que ens proporciona, com diu el títol que sempre conté l'Informe i que

també referim els diversos portaveus, una base empírica immillorable de les consideracions que fa el mateix síndic com a conclusió de les seves actuacions.

Si de cas, destacar, pel que fa a la sistemàtica, en la línia de la constant innovació que va experimentant l'Informe pel que fa a la seva exposició formal, i a partir dels suggeriments, precisament, fets per aquesta Comissió, dos aspectes, dues novetats relatives a l'annex sisè de l'Informe, en la tercera part del llibre primer. La primera, molt interessant, és la representació gràfica de les consideracions adreçades a les administracions degudament classificades, i la segona, molt important, que a més obeeix a un suggeriment que el nostre Grup Parlamentari havia plantejat, és que l'Informe reflecteix la relació, la nòmina d'administracions que durant l'any passat no han col·laborat adequadament amb la institució a l'hora de facilitar la informació que se'ls va requerir.

Haviem dit, en alguna ocasió, que la mateixa Llei del Síndic habilitava, en el seu article 24, precisament, per publicitar aquest fet, i ens ha semblat molt interessant, i, fins i tot, és lògic que en la seva exposició el síndic hagi tingut un cert pudor, un cert escrúpol, que nosaltres, òbviament, no tenim, perquè exercim un paper diferent, però com la Llei disposa que tota persona dependent de l'Administració o afecta a un servei públic ha de col·laborar a facilitar la corresponent informació, doncs, és trist –i ho constato– que s'hagin hagut d'arxivar expedients de queixa per manca de col·laboració i que el rànquing d'autèntics morosos, per dir-ho d'alguna forma, estigui encapçalat, per exemple, per l'Ajuntament de Balaguer, pel de Roda de Berà, pel de Sant Pere de Torelló, per la Universitat Autònoma de Barcelona, pel mateix Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya i per l'Ajuntament de Canyelles. I, per tant, jo, com crec que és una novetat importantíssima i obeeix –repeteix– a un suggeriment que havia fet el nostre Grup Parlamentari, ho deixo dit.

Només una observació de part nostra, que no per reiterada d'altres anys, no deixa de ser interessant enguany, quant, també, a l'estructura de l'informe, i és aquesta possibilitat que hem dit alguna vegada d'evitar aquesta excessiva compartimentació i rigidesa de les consideracions que reproduïxen un esquema que contradiu la cada vegada major interdependència o interdepartamentalitat, fins i tot, de les polítiques del mateix Govern de la Generalitat, que afecta disciplines diverses. Em refereixo a qüestions de família, de violència de gènere, el mateix tema de la immigració, que, de fet, ja mereix una referència destacada, però jo crec que valdria la pena que en altres ocasions l'Informe reflectís en apartats singularment considerats aquestes polítiques, que són interdepartamentals i que no es poden inscriure o emmarcar únicament en l'àmbit de les seccions que avui contempla aquest Informe.

En l'apartat d'estadística hi ha un primer aspecte, objectivament, que és la lleu, llevíssima disminució d'actuacions; passem de 3.921 de l'any 98 a les 3.858 de l'any 99. Un lleuger descens, un 1,6%. Una disminució quasi imperceptible, és cert; fins i tot l'Informe parla que això evidencia una certa estabilitat, i és cert, però

sí que trenca la línia d'ascens i d'increment favorable dels últims anys. La majoria d'expedients s'han obert –3.313– arran de les consultes fetes al Servei d'Informació al Ciutadà, que demostra, una vegada més, el positiu va ser la introducció d'aquest sistema d'accés i de comunicació del ciutadà a la Institució, però, molt vinculat en aquest aspecte, n'hi ha un altre que sí que ens preocupa, que ja ho hem dit cada any, que és el tema de les actuacions d'ofici, que de fet serviria per compensar o per absorbir aquest descens lleu que s'ha experimentat pel que fa al conjunt d'actuacions. Aquest any 99, n'hi ha hagut 62, d'actuacions, d'un total de 3.858, actuacions que s'han fet per iniciativa, en aquest cas, de la institució.

Trobem a faltar la veu del síndic en determinats problemes i conflictes socials que esclaten i que, per exemple, generen una certa psicosi a nivell mediàtic, o la reacció amb certa celeritat dels partits polítics o de les entitats. Jo crec que el síndic faria bé, en moltes ocasions, sobretot perquè no hi ha millor manera de divulgar la institució que el fet que el síndic es posicioni, que estigui present de manera pública i notòria davant dels problemes que sorgeixen en el dia a dia, que molts dels quals problemes, per cert, ja han merescut l'atenció del síndic, i el síndic ja té alguna consideració feta respecte a això. Jo també volia fer referència, molt concreta, al problema de la Rovira i Virgili, i ho ha fet la diputada que m'ha precedit, i jo crec que seria un exemple més d'aquesta actuació del síndic de presència quotidiana i habitual davant del ciutadà. I durant la meua exposició aniré referint alguns altres casos en què jo crec que també hauria estat possible.

Pel que fa –i acabo amb la qüestió estadística– als desplaçaments fora de la seu, una pràctica iniciada l'any 96, l'any passat, l'any 98, es van produir cinc desplaçaments; enguany ens consta que hi ha hagut una certa continuïtat, però només amb tres desplaçaments, a Balaguer, a Falset i a Tàrraga. Per cert, en el cas de Balaguer, la seva presència no ha servit perquè atenguin puntualment les seves demandes. I d'altra banda, però, més enllà d'aquesta itinerància que jo he qualificat alguna vegada de testimonial de la institució, jo crec que la gran assignatura pendent i que depèn en bona part d'aquest Parlament és plantejar-se obertament el tema de la descentralització territorial, de manera efectiva i clara; com a mínim, si no es pot obrir subseus en cadascuna de les demarcacions fora de Barcelona, plantejar alguna iniciativa al respecte, i m'agradaria saber si vostès, atenent a algun suggeriment fet en anys anteriors, ja hi han pensat al respecte.

Entrant en la secció d'administració general, voldria referir-me, en primer terme, a la qüestió de la immigració. De fet, em refereixo, també, en aquest apartat, al llibre segon, no només a la secció d'administració general. Hi ha tres idees bàsiques; el síndic n'ha destacat algunes; la jerarquia, en aquest cas, de prioritats o d'interessos que ja hem vist en el seu Informe. En primer lloc situa el síndic molt a prop, com fem nosaltres, de felicitar-se per l'aprovació l'any passat de la nova Llei d'estrangeria, que el Govern del Partit Popular vol modificar, i, per tant, aplaudim el coratge que ha tingut el síndic a l'hora de posicionar-se, i no només de

posicionar-se el síndic o la institució, sinó també, com ha dit, d'empènyer el conjunt de síndics i d'*ombudsmen* de tot l'Estat al voltant favorablement d'aquesta Llei. En segon lloc, reclama més mitjans materials i humans per aplicar-la, i, per tant, més celeritat, també, a l'hora d'aprovar el reglament que l'ha de desenvolupar. I, en tercer lloc, el frontispici de les consideracions fetes en l'apartat d'immigració, és un altre tema amb què coincidim àmpliament, que és la necessitat d'operar la reforma constitucional per possibilitar el vot dels estrangers no comunitaris en les eleccions municipals. I, per tant, això reflecteix un posicionament molt coratjós i molt valent del síndic, i, per cert, que en tantes ocasions com el síndic ens diu que no pot entrar en segons quines qüestions, que no competeix a les seves atribucions, jo crec que aquest és un exemple, un exponent que en moltes ocasions sí que es pot fer un posicionament molt avançat, que segurament frega l'àmbit de les seves atribucions, però jo crec que aquest és un cas molt concret.

En conclusió, en aquest apartat de la immigració, el síndic –repeteix–, lluny de la voluntat anticipada pel Partit Popular de reformar aquesta Llei i d'abonar els tòpics i les falsedats de la nova Llei, que passen, per exemple, per aquest suposat efecte crida que té la Llei, jo crec que no hi ha pitjor efecte crida que alimentar aquest discurs sobre la suposada flexibilitat de la Llei, que no té, no hi ha més tòpic i més falsedat que aquesta associació interessada que es fa entre immigració i delinqüència, quan el mateix síndic diu molt bé en el seu informe que els actes il·lícits comuns per immigrants són en una petitíssima part d'aquest col·lectiu. I, a més a més, insta, com deia abans, a desplegar la Llei actual.

Per contra, el síndic assegura que la nova Llei dibuixa, com és lògic, un marc molt més afavoridor de la integració social i dels immigrants, que implica no només igualtat de drets sinó també igualtat d'obligacions. Jo crec que aquest és un fet que cal destacar i cal divulgar. Hi ha aspectes com l'accés com a personal laboral a les administracions, o als drets sanitaris, o a l'assistència jurídica gratuïta que els puguem situar clarament en l'apartat de drets fonamentals i llibertat públiques dels immigrants, però també n'hi ha d'altres molt importants que són obligacions que han de complir.

Ens ha semblat, per tant –i acabo amb aquest apartat–, molt interessant l'aposta que ha fet el síndic per a la cohesió social i la tolerància davant del fenomen migratori, que és un dels aspectes –repeteix– sobre els quals el síndic posa un èmfasi molt important, en un any, l'any 99, marcat, malauradament, per la successió de brots de racisme i de xenofòbia, com es va veure en el cas de Ca N' Anglada, a Terrassa, o a Banyoles, i l'Informe assenyalat, eufemísticament, però amb molta lucidesa, crec jo, que els nutrients de l'adob on creix la intolerància, i, per tant, la fractura de la convivència, no tenen absolutament res a veure amb el marc legal que s'esdevé de la recentment aprovada Llei d'estrangeria i, per tant, aquest és un fet molt positiu i molt destacable.

Potser sí que hi hem trobat a faltar, des d'una òptica estrictament catalana, alguna referència més enllà d'aquest marc regulador dels drets fonamentals dels estrangers, alguna referència a la possibilitat que el

Govern de la Generalitat assumís clarament algunes atribucions i alguna competència pel que fa, per exemple, a la concessió de permisos de treball, de residència, la intervenció en la fixació de les directrius del contingent, alguna referència concreta a la problemàtica específica catalana pel que fa a la integració cultural i religiosa, el paper dels imams, la ingerència de determinats països, també, a l'hora de fer proliferar alguna confessió religiosa, etcètera. I, per tant, ens agradaria saber en aquest sentit si hi ha hagut alguna actuació o si tenen alguna opinió al respecte.

Pel que fa a l'apartat de seguretat ciutadana, el síndic –i em sembla que no és una novetat– reclama que s'extremi la coordinació entre els diversos cossos i forces de seguretat, i censura que alguns municipis hagin aprofitat el desplegament del Cos dels Mossos d'Esquadra per suprimir les policies locals o convertir les policies locals, en alguns casos, en vigilants. I aquesta és una realitat palpable i que hem constatat. Però, en canvi, no hi hem trobat cap referència –no sé si és que no han rebut cap queixa al respecte, però jo crec que sí, que hauria estat mereixedora d'alguna actuació d'ofici– a alguna situació de deteriorament de la seguretat i de l'ordre públic, no precisament en zona de desplegament, sinó en zona de no-desplegament, a la regió metropolitana, per exemple, regió primera, produïda per un cert replegament fàctic dels cossos de seguretat de l'Estat, que, fins i tot, a les envistes d'un desplegament que, en el millor dels casos, es produirà l'any 2005, ha anat disminuint de forma molt clara els seus efectius i, fins i tot, determinades policies locals, que també han anat reduint els seus efectius. Hi ha el cas molt clar de la Guàrdia Urbana de Barcelona, que jo crec que no hi ha contribuït positivament, a aquesta percepció que té la ciutadania, que, en definitiva, no deixa de ser una percepció com a component de la seguretat ciutadana. I poso l'exemple del cas lamentable, luctuós, de la Vila Olímpica, que jo crec que en bona part també es deu a això.

Sorprèn, també, que no hi ha hagut cap actuació, pel que ens ha semblat veure a l'Informe, sobre la problemàtica de la seguretat privada, precisament quan hi ha hagut una proliferació de casos molt desgraciats en discoteques i sales de festa, i cap referència a la possibilitat d'extremar el zel i la intervenció, per exemple, dels Mossos d'Esquadra pel que fa a la inspecció i control d'aquestes empreses de seguretat i, per tant, d'aquest personal de vigilància, i, per tant, aquest crec que hauria estat un element d'actuació del síndic, ni que fos, també, d'ofici.

Ens preocupa, i coincidim amb les consideracions fetes pel síndic, les deficiències detectades a les comissaries de policia dels Mossos d'Esquadra, que no reuneixen les característiques físiques i funcionals adequades, i ens preocupa també el tema de l'estat dels dipòsits municipals. Aquest és un tema clàssic i que ja va merèixer l'any 91 un estudi monogràfic de la Institució. Enguany, hi ha dos dipòsits que no presenten un estat adequat, que són els de la Bisbal i Sant Feliu de Guixols. Però, més enllà del fet anecdòtic i puntual, el síndic sap que hi ha latent un contenciós que encara no s'ha resolt entre la Generalitat, entre el Departament de

Justícia i els ens locals, pel que fa a l'adequada retribució d'aquest tipus de servei, que, per cert, és un servei que delega la Generalitat, que és de titularitat de la Generalitat i que no és d'obligat compliment pels municipis. I, fins ara, la Generalitat només vol abonar una quantitat per detingut i dia, i no pel que fa a la inversió, la millora, la construcció d'aquests equipaments, i aquest és un tema que està, en aquests moments, subjecte a un contenciós i a un recurs que s'ha presentat pel que fa a l'execució d'una sentència. Jo crec que, el síndic, seria interessant que fes d'home bo conciliador en aquest tema, no només que es limités a prendre postura o a constatar algunes deficiències, sinó que jo crec que aquesta és una actuació que segurament depassa una mica, també, l'àmbit de les seves atribucions, però que seria bo que el síndic mirés de fer de mitjancer entre l'Administració local i la Generalitat.

Entrant en l'apartat d'ordenació del territori, habitatge, urbanisme, medi ambient, les consideracions, de fet, són gairebé idèntiques a cada any, i, de fet, en voldríem destacar només dues, molt ràpidament. El tema de l'habitatge de promoció pública de nova construcció. Aquesta és una de les necessitats més bàsiques i més preemptòries, i especialment en les famílies amb persones de renda més baixa. Curiosament, l'any passat constata l'Informe que les persones que accedeixen regularment de forma més important a aquest tipus d'ajuts eren les rendes mitjanes. No sé si estadísticament enguany el síndic ha constatat alguna oscil·lació, algun canvi en positiu, és a dir, més favorable, en aquest cas, a les persones que tenen menors ingressos. Però, en qualsevol cas, coincidim en la necessitat que hi hagi un esforç inversor més important per part de l'Administració de l'Estat i de la Generalitat, sobretot en qüestió de promoció d'habitatge.

I en el tema de la contaminació acústica, aquest també és un tema recurrent. Cada any el síndic fa referència a la necessitat de disposar d'una llei..., vaig veure no sé on que el conseller de Medi Ambient anunciava o que estudiava el seu Departament l'elaboració d'aquesta norma. En tot cas, faria bé, crec, el síndic, de tutelar aquestes bones intencions expressades pel Govern i, posteriorment, l'adopció, també, en desplegament d'aquesta Llei, per part d'alguns ajuntaments, d'ordenances específiques que regulin aquesta qüestió.

En l'apartat de la sanitat, l'Informe censura, i a més ho fa amb una duresa important, i ho fa un any més i com no podia ser d'una altra forma, que es mantinguin a Catalunya les llistes d'espera per sotmetre's a determinades intervencions en els hospitals públics. I, a més a més, el síndic ho fa fa uns mesos, és a dir, aliè a aquesta polèmica suscitada fa pocs dies, i ens ho diu amb una referència molt clara, que llegeixo literalment: «No es poden permetre per més temps els llargs temps d'espera», i ho fa amb una certa exasperació pròpia del qui porta anys, com es veu en els informes, d'any rere any, clamant en el desert en aquesta qüestió. I ens recorda, també, i val la pena de remarcar-ho avui ara i aquí, que cadascuna de les mesures extraordinàries que la Sindicatura ha anat recomanant al Govern i al Departament de Sanitat per solucionar aquest problema, no s'han fet, cap ni una, efectives fins ara, i entre elles, per exemple

–i ho vull lamentar–, el fet que el Departament no hagi d'esperar necessàriament que es dicti una sentència judicial per indemnitzar els perjudicats pel deficient funcionament d'un servei públic, i em refereixo a aquella pobra dona que va ser objecte d'un despreniment de l'aparell de raigs X a Bellvitge, una vergonya que el Departament no hagi volgut assumir aquella indemnització.

I acabo, si m'ho permet, senyora presidenta, fent una referència a la normalització lingüística i a l'àmbit de l'ensenyament, també, prou actuals. Al marge dels temes clàssics en l'apartat de normalització lingüística, el tema del dret a la lliure opció lingüística, les queixes en algun àmbit socioeconòmic, com en el tema de l'etiquetatge, o l'actuació dels membres dels cossos de seguretat de l'Estat, molt oportunes consideracions del síndic hi hem trobat amb relació a les queixes rebudes dels ciutadans que reclamen el dret a obtenir en castellà les proves d'accés a la Universitat. El síndic, a través d'un acurat estudi i examen del marc legal, ens recorda que el català, com a llengua pròpia de Catalunya que és, i així ho diu l'Estatut, i d'acord amb la mateixa Llei de política lingüística, és la llengua vehicular de tots els nivells de l'ensenyament, i per això, evidentment, es facilita en les proves d'accés a la Universitat, per exemple, el text dels exàmens en català, sens perjudici que, òbviament, es pugui respondre i atendre aquest tipus de proves en la llengua que esculli l'aprenent. I això és molt oportú davant d'un supòsit de judicialització i d'instrumentalització política que hi ha hagut, per exemple, amb relació al problema sorgit de la Universitat Rovira i Virgili. Per tant, aquesta consideració ens ha semblat molt oportuna.

I, en l'àmbit de l'ensenyament –i ara sí, acabo–, constatar una vegada més la denúncia que fa el síndic pel retard, la lentitud de les obres de construcció dels nous edificis escolars, l'eliminació d'aquests barracots provisionals que són una autèntica vergonya; de fet, també emplacem el síndic que tuteli i supervisi aquestes bones intencions i auguris expressats pel Departament d'Ensenyament reiteradament i que vénen a atendre, finalment, les queixes tant de l'oposició com de la institució pel que fa a l'eliminació d'aquest fenomen.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Ridao. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre senyora Alcía Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Jo, com en el seu cas, donada la litúrgia que presideix les actuacions al Parlament de Catalunya, i que no es puguin realitzar les actuacions des de la Mesa, he hagut de venir cap aquí per poder realitzar el tractament del que avui hem de dur a terme aquí amb relació a la Comissió del Síndic de Greuges.

En primer lloc, voldria dir-li a l'excel·lentíssim senyor Síndic de Greuges, com s'ha dit pels altres grups aquí representats, la nostra felicitació per la seva presència

avui aquí, com tots els anys. Per a mi, com a diputada, és la primera vegada que tenim el plaer de poder gaudir de l'estudi tots plegats, de quina ha estat la tasca de la Sindicatura de Greuges a Catalunya. Llavors, felicitar-lo, i felicitar, sobretot, per la tasca tan ingent que desenvolupa un informe de la Sindicatura de Greuges. A mi, se m'havia dit: «Com a portaveu de la Sindicatura, veuràs la quantitat, l'Informe del síndic, mira't el de l'any passat.» I escolti'm, era una tasca molt exhaustiva, molt detallada, i que, verdaderament, l'hem de felicitar perquè és profitosa per a tots.

En aquest sentit, nosaltres, com aquest Grup, volíem fer l'exposició en dos apartats, un amb relació, com ha fet, per exemple, l'illustre diputat d'Esquerra Republicana, al que seria l'anàlisi formal de l'estructura de l'Informe. Això, també he de dir que té avantatges i desavantatges, parlar en tercera posició o en quarta posició, perquè moltes de les coses que nosaltres hem considerat prioritàries, doncs, ja s'han dit, sortosament, pels nostres companys, però no està de més tornar-ho a repetir i tornar a fer una anàlisi general d'aquest Informe.

Com a valoració, nosaltres faríem esment de tot un seguit de coses. En primer lloc, estem i felicitem el síndic per haver realitzat la tasca, com molt bé ens ha dit, de començar a iniciar la descentralització que la Sindicatura de Greuges ha fet al llarg del territori. Ens ha esmentat algunes de les localitats o dels pobles o ciutats en les quals ha estat el síndic i ha realitzat la seva tasca allà. S'ha demanat, fins i tot, per part de la il·lustre diputada d'Iniciativa per Catalunya establir de forma definitiva o de forma més permanent, unes «antenes», entre cometes, d'aquesta estructura de la Sindicatura de Greuges. Nosaltres estaríem, també, a favor d'aquesta descentralització i li direm per quina raó. Creiem que el fet de la descentralització va directament lligat a la divulgació de la tasca del síndic. Crec que una de les que podrien ser, no crítiques però sí objeccions a la tasca que fa, no aquesta Sindicatura, sinó les tasques que fan les sindicatures i en aquest cas per exemple sindicatures autonòmiques, que, com també s'ha dit, facin que una sindicatura com la de Catalunya no hagi de ser una sindicatura de segon rang enfront del Defensor del Poble, crec que és la tasca de divulgació i la tasca d'informació generalitzada.

Suposo que en casos puntuals, per exemple, s'ha fet esment del cas de la Rovira i Virgili, que la persona afectada en aquella situació no es va adreçar a la Sindicatura de Greuges i sí va fer-ho al Defensor del poble. En aquest cas, podia o no tenir la informació, que suposem que tindria, però nosaltres demanaríem un afegit a la tasca del síndic, que incrementés potser més la divulgació de quin és el paper del síndic. I, escolti'm, hem vist a tots els retalls de premsa que la tasca del síndic i la divulgació de totes i cadascuna de les queixes és immensa. Li puc dir que aquesta diputada té un bon plec de totes aquelles publicacions periodístiques en què es fa la divulgació detallada de la tasca del síndic, amb la qual cosa veiem que s'hi està treballant, però creiem que és important que es segueixi treballant en aquesta línia.

Per això creiem que la descentralització és prou important. El fet que el síndic i la seva estructura s'adreci al

territori i reculli les queixes territorials allà i tingui presència territorial és força positiu. Llavors, nosaltres li voldríem preguntar en aquest sentit, al síndic, si té feta una planificació, una programació del que han estat aquestes actuacions descentralitzades per al futur, per a l'any vinent o els propers anys, de fer una planificació de quina seria l'actuació descentralitzada de la Sindicatura de Greuges de Catalunya al llarg del territori, i quins serien els criteris de prioritització d'atenció als diferents territoris.

També voldríem fer una anàlisi de quines han estat les actuacions d'ofici del síndic. Creiem que, tot i que el major nombre de les queixes presentades són a instància de part, creiem que l'actuació d'ofici ha estat prou positiva. Ja s'ha fet esment per part de l'illustre diputat d'Esquerra Republicana del nombre d'actuacions que s'han realitzat d'ofici. Però creiem que s'hauria de fer una específica actuació d'ofici en totes aquelles qüestions que siguin d'una especial transcendència social. És a dir, ja n'hem vist algunes, com per exemple els fets que varen succeir a la discoteca de Cornellà, molts altres, que han estat fetes actuacions d'ofici, i creiem que això és molt bo que el síndic, de seguit que succeeixi un acte de rellevància social, com, per exemple, han estat succeint actes de violència juvenil, desgraciadament, doncs, el problema, per exemple, del tutelatge de menors que va succeir a les comarques de Girona, i la pàtria potestat, i la passada pàtria potestat que va tenir una menor amb el –després– delictes sexual que es va cometre contra aquesta menor, actes d'aquesta transcendència social pública, que el síndic tingués una actuació immediata i prioritària. Amb això també li voldríem dir i preguntar-li al síndic, encara que són qüestions molt formalistes, quina és la programació d'aquestes actuacions d'ofici, és a dir, si en la seva estructura, en la seva organització administrativa, hi han unes planificació d'ofici al llarg de tot l'any, o si també són prioritàries les qüestions d'incidència social, com nosaltres hem esmentat.

Una de les qüestions que també creiem importants és la coordinació entre la resta de figures que realitzen una tasca similar, però en altres àmbits, és a dir, aquelles figures voluntàries de les sindicatures com poden ser les sindicatures a les universitats, les sindicatures als ajuntaments, o les sindicatures, fins i tot, o defensors del lector a diferents mitjans de comunicació escrits. M'agradaria que el síndic, en la seva contesta, demà, ens pogués informar una mica més detalladament de quins han estat o quins són els canals de coordinació, de col·laboració que es realitzen amb totes aquestes figures de síndics que estan més properes al territori o que estan més inserides, per exemple, a temes concrets, com poden ser els mitjans de comunicació, dels quals, a més, li faig esment que no veig queixes substancials ni en nombre ni en qualitat del que representa, del que és el dret a la lliure expressió i del que està sent la informació, l'objectivitat en la informació periodística en tots els mitjans de comunicació escrits i orals.

A més d'aquesta coordinació, en aquest nivell, ens interessaria saber –i seria molt profitós– quin és el paper que la Sindicatura de Greuges té en tota aquella actuació que la resta de síndics fan en el territori nacional, és a dir, una valoració de com seria la col·laboració amb

la resta de sindicatures de diferents comunitats autònomes i quines serien les prioritats en les col·laboracions que tingui el Síndic de Greuges de Catalunya amb relació a la resta del territori nacional.

Aquí també volia fer una valoració, com molt bé ha dit la il·lustre diputada d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que la tasca fonamental que realitza el síndic i que és la seva competència, el seu àmbit competencial, és anar a avaluar quin ha estat el grau de compliment de l'Administració en la tasca de gestió i d'execució que l'Administració ha de dur a terme. Aquí creiem que és fonamental, dintre de la tasca desenvolupada pel síndic, el seguiment. Hem vist –i vostè, evidentment, fa una part en l'estructura de l'Informe, i l'hem analitzat– el seguiment de les queixes, i sobretot de les queixes fent esment d'aquelles que han considerat més importants o prioritàries en funció dels sectors. Això ho hem trobat positiu, però a mi m'agradaria saber, excel·lentíssim síndic, el següent: m'agradaria saber, en funció de la capacitat que té el síndic, que no és una capacitat resolutiva vinculant envers el compliment o l'incompliment que hagi realitzat l'Administració, sinó que és de recomanació i de mediació en tota aquesta tasca, el grau de compliment efectiu que per part de l'Administració i per part de la Generalitat de Catalunya es duu a terme del compliment de les resolucions o de les recomanacions del síndic, i l'avaluació que això ha estat tenint en els darrers anys.

És a dir, vostè ha fet esment, per exemple, de recomanacions concretes que el conseller de Sanitat ha fet en casos d'afàsia, en casos de rescabament de prestacions, etcètera; doncs, nosaltres voldríem saber el grau, l'anàlisi a llarg termini, en totes les conselleries, de quin és el grau de compliment de les recomanacions del síndic, i sobretot fent un esment no a aquestes particulars recomanacions, sinó quan fa, per exemple, recomanacions de tipus més generalista, per exemple, aquelles que vostè ha fet esment a la reducció de termini, prestacions del PIRMI, etcètera, aquestes, les que vostè ja, com a síndic, donat el nombre d'iniciatives o de queixes presentades i l'anàlisi d'aquestes, ha considerat adient –i és una de les tasques que considerem fonamentals del síndic– realitzar una recomanació més general a les diferents conselleries. M'agradaria, doncs, conèixer, si pogués ser, quin és aquest grau de compliment, que això ens demostra l'eficàcia, l'eficàcia que està tenint i que pot tenir una institució tan important com és la Sindicatura de Greuges a Catalunya.

A la segona part d'aquesta intervenció, jo aniria a fer un comentari específic als apartats sectorials de què vostè ha fet esment avui, aquí en la seva compareixença, i els que consten a més en l'Informe. Nosaltres..., en el tema dirigit a la seguretat jurídica, seguretat ciutadana, vostè ha parlat dels desplegaments dels Mossos d'Esquadra i la visita que realitzà a l'oficina de Mossos d'Esquadra a les comarques de Girona, i en concret al Ripollès. Nosaltres voldríem saber si el Síndic de Greuges, dintre l'anàlisi i de l'estudi que pot fer de quina ha estat la implantació, per exemple, del cos de seguretat dels Mossos d'Esquadra a les comarques de Girona, que va ser una de les principals, la primera, en la implantació d'aquest cos, quina ha estat l'eficàcia d'a-

quest desplegament en funció del nombre de queixes que s'han tingut ja des dels edificis, instal·lacions, els recursos humans, formació. Vostè ha fet un esment que considerem importantíssim, el relatiu a la formació dels professionals. Nosaltres aquí hi estem totalment d'acord, és a dir, la formació continuada i la formació especialitzada d'aquests professionals, que comencen a endegar una nova tasca i una tasca primordial, bàsica per als ciutadans com és aquesta, sobretot quan s'incorporen professionals de trànsit, voldríem saber la valoració del síndic en això.

Nosaltres li fariem esment de coses concretes. Ja li dic, parlant d'habitatges, estem d'acord amb la valoració que vostè ha fet de tot el tema de l'augment de rehabilitar façanes, de l'increment del 15%, amb el tema del medi ambient, és a dir, totes aquelles problemàtiques produïdes per les línies elèctriques, per les telefonies mòbils, que s'estan fent ressò de tot això iniciatives parlamentàries, aquí, al Parlament de Catalunya, però voldria concretar en aspectes que considerem prioritaris per a nosaltres, són els serveis socials, el treball, la Seguretat Social i la sanitat.

En la sanitat, li hauríem de dir al síndic que li expressem la nostra satisfacció, també, per la contundència amb què s'han tractat temes sanitaris de prioritària importància, com han estat i com vostè molt bé ha dit el tema de la reforma de l'atenció primària, és a dir, el compliment de l'acabament d'aquesta reforma de l'atenció primària és un dels temes que més preocupen, no solament a nosaltres sinó als ciutadans, per poder gaudir d'aquest servei. Vostè ha estat contundent en aquest tema, i, a més, fent compliment de resolucions que també s'han recollit al Parlament de Catalunya.

Parlava abans, també, la il·lustre diputada d'Iniciativa per Catalunya, de queixes que havien fet esment sobre les diferents situacions del personal a la xarxa hospitalària i del personal al servei de l'Institut Català de la Salut i que ahir mateix s'havia aprovat una proposició no de llei del Grup Parlamentari Socialista i una altra del Grup Parlamentari Popular transaccionada per tots els grups parlamentaris, però que això és de satisfacció veure com li han arribat al síndic aquestes queixes i s'ha fet la recomanació adient i, a més, ha estat recollit en compliment del Parlament de Catalunya.

En referència a les llistes d'espera, ja n'ha parlat sobradament el diputat d'Esquerra Republicana, i, a més, n'ha fet un esment important, i és que vostè ja havia tractat el tema de les llistes d'espera fa ja dos mesos, abans que esclatés tota la problemàtica de les llistes d'espera que hem tingut aquí a Catalunya. I jo li voldria traslladar la preocupació d'una de les afirmacions que vostè ha dit que ens ha semblat important, i és que qui més pateix les llistes d'espera, en aquest cas, són la gent gran. És a dir, paràmetres com els que vostè ha avaluat i que ha dit i que s'han dit també per la Conselleria de Sanitat, és a dir, el grau d'envelliment, la millor diagnòsi de determinades patologies i la universalització d'un servei, fan que es produeixi l'increment de possibles llistes d'espera. Però, sobretot, que els usuaris d'aquestes llistes d'espera i en aquest cas siguin la gent gran, nosaltres voldríem saber quines han

estat les recomanacions que el síndic ha fet, aquestes recomanacions mes generalistes cap a la Conselleria de Treball, i en aquest cas transversalment cap a la Conselleria de Benestar Social, per lluitar contra aquest aspecte.

Vostè també ha parlat del dret d'autonomia del pacient, del dret a escollir, del dret a la consecució de les històries clíniques, cosa que expressem la nostra satisfacció per les recomanacions fetes pel síndic, així com el rescabament de prestacions.

Pel tema relatiu al treball i pensions, que és una de les preocupacions fonamentals, nosaltres hem vist que el Síndic de Greuges es fa ressò d'aspectes prioritaris o d'aspectes que estan a sobre de la taula en el tema del mercat laboral i del mercat de treball. Hem vist que ha fet ressò de la inspecció de la sinistralitat i, sobretot, de la integració laboral dels discapacitats. Jo li voldria preguntar al síndic, i m'agradaria que demà ens pogués adreçar la resposta, que amb relació als temes d'inspecció i de sinistralitat, encara que vostè ha dit que la sinistralitat és un dels temes que s'hauria de portar i s'hauria d'estudiar en el Consell de Seguretat i Salut Laboral, nosaltres voldríem saber si el síndic ha fet recomanacions a la Conselleria, en aquest cas a la Conselleria de Treball, per dur a terme mesures més eficaces, que no siguin amb els instruments que ja té establerts; és a dir, per exemple, quin és l'objectiu de capteniment que té la Conselleria de Treball per crear el Consell Econòmic i Social o per crear altres òrgans que poguessin..., fins i tot, òrgans administratius, que poguessin solucionar, des del punt de vista administratiu, problemes com la sinistralitat laboral.

En el tema de la inspecció, voldríem, també, saber si el síndic ha fet recomanacions sobre quin és el grau de compliment de tots aquells programes de control contra el frau a la legalitat en el mercat de treball, i del nombre de queixes que he vist amb relació al tema de la Inspecció de Treball.

Sobre el consum, nosaltres voldríem comunicar i dir-li al síndic que les queixes que s'han presentat són significatives; són queixes que manifesten els ciutadans sobre els problemes de la xarxa elèctrica, les interrupcions de xarxa elèctrica, el problema de l'abastament de l'aigua, que són problemes prioritaris per a nosaltres, i que creiem que això, junt amb l'estudi de la competència, han estat recomanacions sortoses de la Sindicatura de Greuges.

No voldria deixar de fer un esment a la normalització lingüística, tot i que aquí també s'ha tocat, no solament el tema de la Rovira i Virgili, sinó una de les queixes que vostè ha significat en la seva exposició, en la seva compareixença, i és que nosaltres desitjaríem el compliment, també, en la igualtat a l'accés als concursos i a les proves d'accés a l'Administració pública, que es desenvolupés la Llei de política lingüística i el reglament que hauria de fer-hi accés, perquè es pogués saber com s'ha d'acreditar i si s'ha d'acreditar o no el català com a mèrit o com a requisit, com vostè molt bé diu, a aquelles persones que ja han estat desenvolupant la seva tasca professional i l'han estat desenvolupant amb eficàcia; doncs, aplaudir una de les recomanacions

que vostè diu, en la qual diu que això s'hauria de tenir en compte no com a mèrit sinó com a requisit, i que aquestes persones, d'alguna forma, ja han justificat aquest requisit. Però del que jo vull fer ressò és que aquest tema és un tema de prou importància perquè s'hagi fet el desenvolupament reglamentari per l'Executiu, perquè això no pugui dur a terme cap tipus d'equívocs i d'interpretacions que la llei pugui realitzar.

Jo, en aquest sentit, no sé si he exhaurit el temps o encara em resta... Ja, just. Ha anat clavat, gairebé. Vull agrair-li al síndic la seva atenció i només esperar que demà puguin ser contestades totes aquestes preguntes.

Moltes gràcies, senyor síndic.

La vicepresidenta

Gràcies, senyora diputada. Ara, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre senyor diputat David Pérez Ibañez.

El Sr. Pérez Ibañez

Gràcies, senyora presidenta. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, m'agradaria, en primer lloc, felicitar el síndic de Greuges, l'excel·lentíssim senyor Cañellas, pel seu treball davant d'aquesta institució durant aquest any de gestió que avui ens ha presentat en aquest Informe.

Valorem molt positivament el treball realitzat per vostè personalment i per l'equip de treball de la mateixa institució. Nosaltres creiem que la seva tasca és fonamental per al bon funcionament institucional, així com per garantir el compliment dels drets i deures de les administracions i dels ciutadans. En el fons del treball del síndic rau l'expectativa de millorar les relacions entre institucions i ciutadans i, d'aquesta manera, afavorir la resolució de conflictes que poden portar a situacions desagradables i que sovint allunyen la ciutadana de les institucions i de les persones que els representen. Es fa, per tant, necessària aquesta mena de consciència crítica de les institucions, que canalitzen les queixes dels ciutadans per a l'actuació d'aquestes, i faci trepitjar de peus a terra la classe política institucional del nostre país. Per tant, en aquest treball sàpiga, excel·lentíssim senyor, que sempre tindrà el suport del nostre Grup Parlamentari.

Per tant, també creiem que cal potenciar la figura del síndic, donar-la a conèixer i fer pedagogia de les seves funcions i atribucions en el marc institucional de Catalunya. Valorem molt positivament en aquesta direcció els esforços de divulgació d'aquesta tasca en els seus desplaçaments a d'altres zones de Catalunya, i també ens agrada constatar que la projecció de la institució del Síndic va més enllà de l'àmbit estrictament català, i amb les col·laboracions amb els *ombudsmen* a nivell internacional i els defensors del poble a nivell estatal –la col·laboració amb l'*ombudsman* de Bòsnia-Hercegovina n'es un bon exemple–, i també ens agrada ressaltar que el grau d'acceptació de les recomanacions del síndic és molt satisfactori, el 72%, en data d'avui el 77%, tot i que pensen que és millorable.

Dit això, i per no allargar-me amb consideracions prèvies, sí que m'agradaria destacar els temes que des del nostre punt considerem com a prioritaris i que el síndic, al seu Informe, hi fa referència. Miraré de fer la mateixa ordenació que ha fet vostè en la seva intervenció.

En matèria d'administració general, cal donar prioritat a tots els temes que afecten principalment la relació entre els ciutadans i l'Administració i que, conseqüentment, delimiten molt el terreny de joc pel que fa a la confiança dels ciutadans en els seus governants. Pel que fa a la preservació dels drets del ciutadans davant les administracions, el síndic enumera com a principals problemàtiques la manca d'un bon sistema d'informació al ciutadà, l'incompliment dels terminis en les tramitacions i el conflicte de competències; també les errades als procediments sancionadors en matèria de trànsit. Doncs, bé, nosaltres portem molt de temps denunciant algunes d'aquestes mancances de l'Administració, que no es redueixen només a l'actuació del Govern de la Generalitat, sinó també dels ajuntaments, i m'agradaria aclarir, però, que la majoria de deficiències i problemes que tenen els ajuntaments es deriven de la manca de recursos econòmics i de mitjans tècnics en què es troben molts d'ells.

El nostre Grup Parlamentari vol reclamar, una vegada més, davant d'aquesta Comissió del Parlament una major descentralització de l'Administració de la Generalitat en benefici dels ens locals perquè puguin donar un millor servei al ciutadà i, sobretot, per garantir els seus drets davant de l'Administració. És, per tant, una solució que modestament nosaltres aportem al gran nombre de queixes que es presenten en aquesta matèria, una solució complicada, de compromís de tots, però necessària, i en què pensem que, malauradament, portem uns quants anys de retard, tot i que veiem també necessari un millor finançament de la mateixa Generalitat per tal d'afavorir aquest millor servei. Nosaltres volem que la despesa pública es reparteixi de forma més justa entre les tres administracions i on els ajuntaments siguin protagonistes i també participin en la presa de decisions i en l'assumpció de les noves competències. I és en aquest sentit que ens agradaria preguntar-li quina és la seva opinió sobre els síndics municipals.

Quant als temes que fan referència a la seguretat ciutadana, fa poques setmanes que vam tenir l'oportunitat de debatre les nostres diferents postures en el si del debat dels pressupostos de la Generalitat, on el nostre Grup Parlamentari va presentar una esmena a la totalitat del Departament d'Interior, donat que consideràvem que era un pressupost incorrecte i inadequat a la realitat i a les necessitats dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Dit això, sí que hem de dir que la seva apreciació sobre la realitat del sistema de seguretat ciutadana té bastant a veure amb el que nosaltres hem denunciat en els darrers temps; pensem, sobretot, amb motiu de l'inici del desplegament dels Mossos d'Esquadra, que aviat abraçarà tota l'extensió del nostre país.

Valorem molt positivament l'interès del síndic per fer un seguiment de com s'està desenvolupant aquest desplegament i creiem que la Generalitat hauria de posar

mesures davant les crítiques que sustenten una suposada quota de seguretat menor. Nosaltres apostem per un model de policia de proximitat que doni cobertura a les veritables necessitats dels ciutadans, i, davant de les queixes de l'actuació dels cossos i forces de seguretat, nosaltres proposem al Govern, als ciutadans, la conformació d'un sistema policial preventiu i no reactiu. Creiem que aquest model ha de contemplar la solució a totes aquelles causes de caire social que provoquen situacions de conflictitat i la sensació d'inseguretat efectiva. Així, trobem dos punts claus per a una bona actuació de la policia: en primer lloc, la formació, de la qual ja hem parlat, i també, per descomptat, la coordinació. Ens agradaria que el Govern es prengués seriosament el tema de la coordinació entre les policies locals i els altres cossos de seguretat d'una vegada per totes.

Un altre punt molt important, i sobretot per a la gent jove, seria la política d'habitatge. Avui no farem cap comentari; en tot cas, estem totalment d'acord amb el seu Informe.

En matèria de medi ambient, i en coincidència, també, amb el síndic, els punts d'actuació principals haurien de ser la lluita contra la contaminació i les conductes incíviques que es produeixen a la via pública. En la política mediambiental, també cal posar molt d'èmfasi en la prevenció i en la formació, prevenció en tot allò que pugui tenir conseqüències contra el medi ambient i formació per tal de conscienciar la ciutadania de la importància de tenir cura del medi.

Pel que fa a la sanitat estem també d'acord amb l'anàlisi del síndic: cal augmentar la política preventiva en el primer grau assistencial, donar resposta a les noves necessitats derivades de l'envelliment de la població i propiciar una major assumpció de les responsabilitats derivades de les negligències mèdiques o dels errors del sistema sanitari, però fent especial ressò, una vegada més, de les queixes per la llarga durada de les llistes d'espera que afecten especialment la gent gran i que, casualment, aquesta setmana són notícia de primera plana amb una potser minsa resposta per part del Govern.

Volem fer especial menció a les llistes d'espera que hi ha en aquest moment per a malalties greus, com la cardiologia o les oncològiques, i no només cridar l'atenció sobre les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques, sinó també per l'endarreriment que es dona en moltes ocasions per a visites d'especialistes o per a les proves complementàries, fets que posen en perill o poden impedir en moltes ocasions fer un diagnòstic precoç d'aquestes malalties greus, cosa que està íntimament lligada amb la possibilitat de supervivència de la vida del pacient.

Pensem, també –ja ho ha comentat algun grup–, que s'han de fixar terminis d'una vegada per totes. Nosaltres..., a la Comissió de Política Social d'aquest Parlament el passat dia 15 d'abril es va aprovar una proposta del nostre Grup Parlamentari per establir, precisament, les garanties de temps màxims d'espera per a aquelles intervencions quirúrgiques que tenen més espera en aquest moment. Aquesta és una reivindicació del nos-

tre Grup; pensem que s'ha de continuar, ja des de fa temps, i que la Sindicatura també ha anat posant de manifest any rere any sobre el seu Informe. Volem que es doni la importància que té el servei d'urgències hospitalàries, un servei molt important per a la ciutadania i que sovint pateix deficiències imperdonables, ja que porten implícit un risc per a la salut de la ciutadania molt important. I, per últim, en resposta als vents de privatització que constantment bufen en el panorama polític i sanitari del nostre país i de l'Estat, el nostre Grup es vol reafirmar en la defensa de la sanitat pública i universal de la qual gaudim sense cap reserva ni condicionament.

Un dels temes més importants per a nosaltres és la situació dels serveis socials. Això afecta de forma molt directa la millora de la qualitat de vida dels ciutadans i de les ciutadanes. El síndic recomana, de forma molt encertada, la necessitat de difondre més informació sobre els recursos socials, i dic això perquè pensem que els serveis socials haurien de contribuir a reduir les diferències socials i a lluitar contra l'exclusió social. Per això, i com molt bé diu el síndic, nosaltres ja hem esmentat moltes vegades que hem d'augmentar i completar les pensions, especialment les no contributives i assistencials. Ens agrada, especialment, la referència que fa el síndic als drets de la gent gran; diu que els drets no caduquen amb l'edat, i el Govern de la Generalitat ha de solucionar el greu problema de la manca de places, residències i centres de dia i fer un esforç per potenciar els recursos en l'ajut a domicili per a la gent gran. Així, també, cal facilitar a les famílies amb gent gran al seu càrrec els incentius o beneficis fiscals que siguin necessaris per tal d'ajudar-los a tirar endavant.

I no vull finalitzar aquest apartat sense insistir que es faci un seguiment de l'adaptació de la via pública, dels edificis públics i del transport a les necessitats d'accessibilitat dels minusvàlids. S'ha de solucionar el dèficit de places en les residències i revisar les condicions per accedir als programes d'ajudes individuals a discapacitats.

Pel que fa a treball i pensions, tot i el creixement de l'ocupació durant el 99, volem ressaltar la necessitat d'incentivar els contractes indefinits i lluitar de forma efectiva contra la precarietat laboral, així com posar especial dedicació en la penalització d'aquelles empreses que no respectin les normes de seguretat bàsiques per tal de reduir els alts índexs de sinistralitat laboral. Les administracions també han de donar especial rellevància al seguiment del paper que juguen les ETT en el món laboral. Després de l'aprovació pel Parlament espanyol de la Llei que marca la igualtat de salaris entre contractes per ETT i els contractes de forma directa, cal que de veritat això funcioni. Quant a la formació professional, creiem que no se li dóna la importància que es mereix i que caldria fomentar noves disciplines formatives que donin resposta a les necessitats professionals que rauen en el nou mercat, especialment en tot allò que tingui a veure en les noves tecnologies.

I l'àmbit laboral és també el més idoni per anar avançant en l'equiparació home - dona en matèria de sous i de drets laborals. Quant a les pensions, nosaltres co-

incidim amb el síndic en la necessitat d'augmentar la quantia d'aquestes. Cal retallar les diferències entre les pensions més altes i les més baixes, però han de pujar les més baixes. I en la resta de l'anàlisi del síndic, pel que fa a la política de disminuïts, en política de protecció social de les mestresses de casa i la unió de parelles, estem totalment d'acord i esperem que el Govern prengui les mesures necessàries per tal de donar compliment als suggeriments que fa la institució en el seu Informe.

Pel que fa a la infància i a l'adolescència, i entrant a valorar una de les temàtiques més rellevants d'aquest informe, hauríem de parlar de la Llei 8/1995. Any rere any, el síndic ha denunciat la lentitud en el desenvolupament d'aquesta Llei en el seu àmbit sancionador, i, encara que va rebre a finals de l'any el projecte de decret, no s'ha fet efectiva la seva reglamentació. Hem de fer un pas endavant en la defensa dels drets dels infants aprovant aquest reglament i recolzant la proposta del síndic d'elaborar un estudi sobre la situació de la infància a Catalunya per analitzar les qüestions com la manca d'assessorament a pares i a mares, especialment als més joves i amb pocs recursos, per tal de mirar de solucionar les situacions de marginació que es poden produir. No podem deixar de banda el cas de maltractaments als infants i algunes pràctiques d'abusos sexuals a menors. Hem de reclamar una major velocitat en la tramitació dels procediments oportuns, així com augmentar els recursos tant en la investigació i prevenció d'aquests fets, com en les actuacions que s'hagin de dur a terme amb posterioritat, és a dir, amb el tractament psicològic adient i el seguiment del desenvolupament de l'infant durant els anys següents.

Els infants també han estat els destinataris, el 99, de les 119 actuacions en l'àmbit de l'ensenyament no universitari. Un bon nombre de queixes són relatives a l'accés dels alumnes als centres docents a causa d'una aplicació potser incorrecta dels criteris prioritaris i complementaris, que, tal com deia el síndic, no garanteixen la igualtat d'oportunitats educatives. A l'Informe que presenta el síndic trobem molt significatius els problemes: la poca utilitat de les mesures d'adequació previstes per garantir l'educació als infants amb malalties de llarga durada, així com l'escassa adaptació dels centres docents a les necessitats dels infants amb discapacitats físiques, tant en infraestructura com en personal especialitzat. Davant d'això, nosaltres volem instar el Govern que actuï de forma decidida per tal que tothom, tingui disminucions o no, visqui on visqui i tingui la capacitat adquisitiva que tingui, ha de poder gaudir d'una educació pública digna. Nosaltres ens vam presentar a les eleccions amb un programa que fixava com a primera prioritat l'educació, i cregui'm que, tot i no governant, mirarem de posar en pràctica totes les iniciatives que ens vam comprometre a dur a terme per tal de garantir una bona situació de l'educació pública.

Un any més, senyors diputats, el síndic torna a posar a sobre la taula el retard en la construcció d'edificis escolars, la qual cosa provoca que moltes escoles hagin de donar les seves classes en pavellons prefabricats. El Departament d'Ensenyament hauria de tenir en compte que la qualitat de l'ensenyament pot veure's afectada

per la instal·lació d'aquestes aules provisionals, un total de 623, que acullen molts alumnes. Hauria de recordar aquest Departament que moltes d'aquestes aules funcionen des de l'any 96 i que la situació, per tant, de provisionalitat ja no existeix.

Pel que fa a l'àmbit de la cultura ens unim a la reclamació de l'elaboració del mapa de lectura pública, que té com origen l'aprovació de la Llei 4/93, del sistema bibliotecari, aprovada per aquest Parlament. I en matèria de comunicació audiovisual no direm res, ja que està encara pendent l'aprovació del nou Consell d'Audiovisual i, per tant, en el moment oportú confiarem en el seu treball per fer el seguiment i si s'han de resoldre els problemes que puguin sortir en aquesta matèria.

Quant a l'Administració de justícia, pensem que hi ha una excessiva lentitud en els processos judicials que contribueixen a augmentar la percepció d'ineficàcia i la manca de confiança de ciutadans i ciutadanes. Estem absolutament d'acord en la necessitat, amb aquest Informe, de fomentar les tècniques de mediació i arbitratge com a mesura alternativa a la resolució de conflictes per via judicial, però també cal reclamar el suport legislatiu suficient. El personal de l'Administració de justícia està organitzat en cossos nacionals de funcionaris, i aquest fet dificulta la seva gestió per part de les comunitats autònomes amb competències.

Per tant, voldria només afegir a l'Informe del síndic dues consideracions. Primer, que cal assegurar que la gestió de l'Administració de justícia a Catalunya no es faci al marge del Parlament català; s'ha d'avançar cap a la constitució d'una comissió superior de justícia a Catalunya amb funcions pròpies i delegades del Consejo General del Poder Judicial i amb representats de la judicatura al Parlament.

Vaig acabant, i, en tot cas, també acabo parlant d'immigració, com feia el síndic. Nosaltres coincidim en la necessitat de reclamar ajuda als immigrants no comunitaris que vulguin obtenir un permís de conduir nou; hem de treballar en la direcció de penalitzar de forma contundent el tràfic il·legal d'immigrants i, sobretot, cal que l'equiparació de drets entre estrangers i nacionals sigui efectiva, i que en els terrenys que mateixa llei marca, fent especial èmfasi al dret de l'atenció sanitària dels immigrants, sigui quina sigui la situació legal d'aquests. Creiem, realment, en la necessitat de dignificar la situació dels immigrants i proclamem que per a nosaltres no hi ha persones legals o il·legals; hi han ciutadans que són éssers humans i que, com a tals, tenen uns drets universals que no coneixen de races ni d'origens. Cal, per tant, dotar de mitjans tècnics, humans i econòmics suficients per al treball de la regularització de la situació dels immigrants, per tal que es puguin garantir els seus drets i sobretot per afavorir la convivència entre tots i la cohesió social.

Acabo ja, finalitzo, senyor president..., senyora presidenta, perdó. El nostre Grup, després de l'exposició que hem fet, vol tornar a explicitar la seva aprovació respecte al treball realitzat pel síndic i el seu equip durant aquest any. Esperem i desitgem que el Govern de

la Generalitat i alguns ajuntaments prenguin en consideració totes les iniciatives que la institució del Síndic de Greuges els fa avinent i, per tant, treballin i treballen tots amb l'objectiu de prestar un bon servei com a Administració als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Queda clar que les coses es poden fer millor i que les denúncies i les queixes dels ciutadans i ciutadanes així ho posen de manifest.

Moltes gràcies, senyora presidenta, excel·lentíssim senyor Cañellas, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor diputat Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Moltes gràcies, senyora presidenta. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió saludem, com han fet la resta de portaveus, l'honorable síndic i els seus adjunts, així com la resta de l'equip que l'acompanya. Permeteu-me, en encetar aquesta intervenció, que agraeixi l'exhaustiva explicació que ens heu fet i que a la vegada agraeixi també l'Informe que ja fa uns mesos ens vàreu fer arribar.

Atès que aquesta és la darrera intervenció dels grups que parlaran aquest matí, procuraré no repetir algunes de les consideracions que ja han fet els anteriors companys portaveus. És el vostre un informe molt complet, molt detallista, que va des de l'exposició del fet succeït o la queixa, diguem-ho com vulgueu, les gestions que heu desenvolupat a l'entorn d'aquesta queixa, l'anàlisi acurada i, finalment, el resultat. Cal destacar, i permeteu-me, en nom del nostre Grup Parlamentari, que us feliciti per la vostra independència de criteri i el compromís que preneu en totes les actuacions que porteu a terme. Cal tenir-ho molt present perquè les vostres consideracions estan basades en l'experiència dels fets.

Els llocs dels volums que heu presentat, d'entrada, espanten una mica, perquè són moltes i moltes les pàgines que contenen informació de circumstàncies que, en moltes ocasions, et passen per alt des de qualsevol administració, sigui la que sigui. A mesura que llegeixes l'Informe, aquest et porta a fer tota una sèrie de reflexions que et fan meditar, i a la vegada t'adones de la importància i servitud que ha de tenir per a aquest Parlament i els seus diputats, atès que es fan un munt d'observacions que afecten totes les administracions, però que tenen un punt en comú: la defensa dels ciutadans i, si em permeteu dir-ho així, la defensa dels ciutadans més desvalguts, d'aquells ciutadans que a vegades tenen dificultats per poder anar en primera velocitat.

Abans de passar a valorar els aspectes més importants de les consideracions que enguany ens heu fet, honorable síndic, voldria destacar en nom del meu Grup tres punts que nosaltres creiem sincerament que són d'una transcendència cabdal. En primer lloc, un any més es palesa que en moltes ocasions la societat avança molt més ràpidament que les decisions dels polítics. En una

societat de consum com la nostra és fàcil adonar-nos que el progrés ens porta a unes situacions impensables anys enrere i que fan obligatori que els polítics hi diguem quelcom. Si l'any passat ens parlàveu dels perills de les motos aquàtiques a les nostres platges, la qual cosa feia necessària una legislació en aquest sentit, ara podríem parlar de la telefonia mòbil, de les antenes o d'aquestes noves malalties que han sorgit, com l'anorèxia, la bulímia, les ludopaties...

En segon lloc, hem de destacar la vostra independència. És evident que l'Informe del síndic és una fotografia de la realitat que ens ha tocat viure o que ens toca viure, millor dit, però és una fotografia en blanc i negre, és una fotografia en foscos i clars, perquè avui encara les administracions, moltes vegades, no poden donar resposta a totes les necessitats dels ciutadans. Ja sigui l'Administració central, la Generalitat o els ajuntaments, han de veure en el vostre Informe la necessitat de millorar en molts aspectes. Massa vegades el fort dinamisme de la societat xoca de ple amb més d'una administració determinada que no és capaç de donar resposta als reptes que té al davant. Però les vostres opinions no han d'espantar-nos, sinó que han de ser un punt bàsic per esperonar, encara més, la classe política.

I, en tercer lloc, el nostre Grup Parlamentari voldria destacar la importància que té la institució del Síndic de Greuges des d'un punt de vista nacional. Catalunya és un país petit, una nació sense estat, que ha de tenir també el seu petit orgull de ser, i que el nostre síndic de Greuges sigui president de l'Institut Europeu de l'Ombudsman és motiu d'una gran satisfacció per a tots nosaltres. La vostra presència, també, a la vicepresidència de la Federació Iberoamericana o l'estreta col·laboració que teniu, i que ja vam veure l'any passat, molt poc abans d'aquesta compareixença, amb els *ombudsmen* de Bòsnia-Hercegovina, no cal dir que representen un ajut fonamental per a la difusió de Catalunya arreu del món. Per cert, vós que sou vicepresident de la Federació Iberoamericana, ens agrada que demà ens parléssiu una mica de les dificultats que avui tenen els síndics de greuges, els defensors del poble a països com Hondures, com Guatemala o, en aquests moments, el Perú, on sembla que té un fort enfrontament el Defensor del Poble amb el mateix president que ha estat elegit d'una forma molt poc democràtica fa pocs dies.

Llegit el vostre Informe, podríem dir, honorable síndic, que la vostra institució es troba en uns moments de consolidació. Pràcticament, el nombre d'expedients tramitats és el mateix que l'any anterior, la variació és mínima, de 3.921 a 3.858, però, si ho comparéssim amb l'any 97, parlariem de 3.845. Per tant, estem en una estabilitat clara, però s'ha de tenir present que cada vegada hi ha més consultes mitjançant el SIC, la qual cosa vol dir que quan més facilitats se'ls dona als ciutadans d'arribar a la vostra figura, a la vostra institució, més ús fan d'aquests mecanismes que ho possibiliten. I d'altra banda, tenint present que el percentatge d'acceptació avui ja és d'un 77%, nosaltres pensem que us hem de felicitar, perquè de ben segur és un percentatge que nosaltres valorem d'una forma molt positiva. I, a més a més, això diu molt en favor de l'eficàcia de la Sindicatura.

Valorem, també, les actuacions d'ofici que heu fet, perquè preferentment afectaven els grups més vulnerables de la societat, i també ens afegim al que han dit alguns portaveus, que en algunes ocasions és bo que el Síndic de Greuges actuï d'ofici en temes que són d'actualitat, i que també hi ha fet referència la portaveu, la senyora Alicia Sánchez-Camacho. Deia que les actuacions d'ofici que heu fet, preferentment, afectaven el grups més vulnerables de la societat, ja siguin els infants o la gent gran, que, evidentment, són aquells que tenen més dificultats per adreçar-se a vós.

Creiem que ha estat molt positiu que el vídeo en defensa del ciutadà s'hagi tramès a tots els estudiants de secundària, a tots els centres de secundària de Catalunya. La divulgació de la vostra institució ha de ser un treball constant, i de ben segur que molts estudiants des d'ara ja saben qui és el Síndic de Greuges de Catalunya i quina funció fa. En aquest sentit, també valorem molt positivament els espais que les televisions locals han dedicat a la difusió d'aquest vídeo en aquests darrers temps.

L'any 99 només vàreu desplaçar la vostra oficina a tres municipis, de ben segur que per motius de períodes electorals, Balaguer, Falset i Tàrraga. Seria bo continuar viatjant arreu del país, perquè moltes comarques que no són presents en les vostres estadístiques, quan us hi desplaçeu, quan hi desplaçeu l'oficina, hi apareixen una bona colla de ciutadans per a presentar llurs queixes, que la majoria d'ocasions afecten petits problemes municipals que són fàcils de resoldre quan hi ha un intermediari competent, com és el vostre cas. Lamentem, també, que un d'aquests ajuntaments –s'hi ha referit el senyor Ridao– no hagi entès massa bé la funció del Síndic de Greuges i la seva col·laboració no hagi estat del tot positiva.

A continuació, faré una anàlisi de diferents aspectes del vostre Informe. En els minuts de què disposem, tocar tots els punts és gairebé impossible, però sí que el nostre Grup Parlamentari volem fer una sèrie de reflexions en veu alta. De primer, valorar molt positivament el treball que fa el síndic en el llibre segon. Si el 97 ens parlàveu de l'exclusió social, el 98 de la perillositat de les motos aquàtiques, enguany ens presenteu un monogràfic a l'entorn de la immigració. No cal dir que el llibre segon és un encert i que totes les opinions que doneu a l'entorn de la immigració ens han de servir per a reflexionar-hi a fons, perquè massa vegades s'identifica immigració amb marginació i conflicte. De ben segur que aquest serà, possiblement, vós ho heu dit, el repte més important d'aquests temps, al qual la societat, una societat com la nostra, haurà de donar-hi resposta. Estem tips de veure imatges al sud d'Espanya de barcases que arriben plenes de persones, homes, dones embarassades i nens que no tenen res a perdre i que es juguen la vida per poder viure en un país com el nostre. Per moltes lleis i restriccions que es puguin fer, continuaran arribant allaus d'immigrants que desitgen viure amb una qualitat de vida que no tenen a llurs països d'origen.

Estem d'acord que la nova Llei d'estrangeria constitueix un progrés molt considerable en el camí de dissenyar un marc jurídic en què la integració social de la

immigració sigui possible. El treball a favor de la integració és l'aposta per la cohesió social, és l'antídote contra el racisme i la intolerància. Tots els esforços, ja siguin de la Generalitat, del Govern central o dels ens locals que afavoreixen la integració social dels immigrants, tot implicant-hi deures i drets, seran pocs. Per exemple –també s'hi ha referit el portaveu del Grup Socialista–, en el cas dels carnets de conduir; els acords a què han arribat el Departament de Benestar Social, la Prefectura de Trànsit i l'Associació d'Autoescoles de Girona per tal de crear uns mòduls de preus reduïts per als immigrants que han de convalidar el carnet és una mesura que cal aplaudir perquè promou aquesta integració social i resol un problema que la majoria de municipis tenien, car molts immigrant no podien pagar les proves teòriques i pràctiques per tal de convalidar el carnet. Vós ho dieu, ser titular d'un permís de conduir, encara que sigui expedit en un estat no comunitari, ja és demostratiu de saber conduir. Compartim la vostra opinió que integrar la immigració en el nostre país, en el context d'un món globalitzat, serà un dels reptes més importants del segle XXI.

Un any més, continueu rebent queixes de molts ciutadans que no poden fer llurs gestions en llengua catalana. Encara hi ha òrgans de l'Administració perifèrica de l'Estat radicats a Catalunya, segons els quals uns expedients no poden ser tramitats en llengua catalana perquè la titularitat de la competència correspon a un òrgan de l'Administració central de l'Estat. També hi ha queixes a l'entorn dels impresos dels documents nacionals d'identitat, que en massa ocasions en diverses oficines, sobretot de Barcelona o de les seves comarques, només hi ha impresos en llengua castellana. Ens podríem referir també a l'escassa presència de la llengua catalana en determinats sectors del món econòmic, o les dificultats que té l'etiquetatge d'alguns productes en la nostra llengua a causa d'una normativa comunitària i d'una altra de caire estatal.

Estem d'acord, honorable síndic, que les administracions no han d'estar al servei de la defensa dels drets abstractes d'una llengua, sinó dels drets concrets dels ciutadans a utilitzar-les. Abonem les seves paraules quan entén que l'ús d'una determinada llengua oficial no pot derivar de l'àmbit territorial de l'òrgan titular de la competència sinó que ha de derivar de l'àmbit de l'òrgan que l'exerceix, que la tramita i que finalment resol. No em referiré a l'afer de les proves d'accés a la selectivitat perquè estem d'acord amb els mots que ha pronunciat el portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Malgrat que hàgiu valorat en informes anteriors positivament, en l'Informe de l'any passat, els plans d'habitatge de la Generalitat, que han servit perquè gent jove amb rendes mitjanes poguessin independitzar-se dels pares, insistiu enguany que la construcció d'aquests tipus d'habitatges no ha augmentat prou i que ara el problema es centra en la gent que té molts pocs recursos. Aquestes persones, certament, no poden restar excloses del progrés social i, malgrat que és un tema prou complicat, cal fer esforços des del Departament de

Política Territorial per tal d'intentar resoldre-ho. Aquest problema encara s'agreuja més a la ciutat de Barcelona, on els habitatges que el Patronat Municipal de l'Habitatge de Barcelona promou estan destinats a reallotjar afectats per plans o processos urbanístics, és a dir, famílies el domicili de les quals l'Ajuntament expropia en vistes a actuacions urbanístiques. Segons ens informeu, a la llista d'espera hi figuren prop de dues mil persones, la qual cosa també és preocupant, i esperem que en un futur l'Ajuntament de Barcelona doni una resposta adequada a la necessitat d'aquests ciutadans.

Cent seixanta-cinc de les vostres actuacions fan referència a aspectes mediambientals. Insistiu, com ja vàreu fer l'any passat, en la contaminació acústica i sou partidari que es reguli per llei. La Generalitat, honorable síndic, ja treballa en aquest sentit, i el Departament de Medi Ambient ja ha anunciat que presentarà una llei al Parlament de Catalunya tant per la contaminació acústica com la lumínica. Demaneu, també, que els ajuntaments es dotin d'una ordenança específica en matèria de sorolls i vibracions; teniu raó, però alguns ajuntaments mitjans ja la tenen aquesta ordenança, però llur problema es centra en com fer-la complir. Les freses a les ciutats és evident que augmenten l'agressivitat de llurs vilatans, i no hi ha dubte que cal actuar, malgrat que en massa ocasions les limitacions municipals no permeten solucionar aquest problema. Els indrets turístics són els que més dificultats pateixen en aquest sentit, amb les terrasses dels bars, les discoteques, és evident que cal conjugar el dos drets, el de la llibertat d'empresa i el del ciutadà que demana poder descansar, sobretot, les nits d'estiu a dins de casa seva.

Quant als infants, honorable, síndic, insistiu en l'elaboració del reglament regulador de la Llei 8/95, d'atenció i protecció de la infància. El Departament de Justícia està treballant en aquest sentit i el propassat mes de febrer va adreçar un escrit, al qual s'adjuntava el projecte de decret de desplegament de l'esmentada llei en l'àmbit sancionador, als diferents departaments de la Generalitat afectats, per tal que fessin arribar els seus suggeriments. En data d'avui aquests dictàmens ja han estat elaborats i el decret es troba ja en fase de redacció definitiva.

En el camp de la protecció dels infants, considereu que hi ha hagut avenços, però cal encara augmentar la xarxa d'equips d'atenció a la infància i a l'adolescència. Avui, us podem dir que l'expansió dels EAIA ha estat constant des de la creació dels primers equips, i per a l'any 2000 la Direcció General d'Atenció a l'Infància té previst la creació dels EAIA de Sant Adrià del Besòs, d'Osona i de l'Anoia. D'altra banda, un dels objectius del nou model d'atenció als menors desemparats i en alt risc social és la descentralització dels equips d'atenció a l'infància i a l'adolescència envers els serveis socials d'atenció primària. Així, els EAIA quedaran integrats en els serveis a nivell local, la qual cosa possibilitarà que es prioritzin els aspectes de tractament.

Us referiu també als infants privats del medi familiar. Permeteu-me que us digui, en nom del nostre Grup Parlamentari, que l'acolliment en família aliena ha estat un dels objectius prioritaris de l'actuació de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció des de la seva creació.

En aquest sentit, les institucions col·laboradores a les quals s'ha delegat tot el procés de promoció, captació i formació de les famílies estan duent a terme campanyes de difusió i sensibilització per a donar a conèixer el Programa d'acolliment familiar. També s'ha volgut recolzar els acolliments existents i tots els programes d'acolliment familiar s'han vist afavorits per millores en els ajuts econòmics a les famílies. Actualment, s'està acabant de definir un projecte d'acolliment familiar professionalitzat, la implementació del qual suposarà un nou recurs alternatiu a l'internament de menors.

Seixanta pàgines de l'Informe les dediqueu a qüestions relacionades amb l'ensenyament a Catalunya. Molts sectors socials pretenen que l'escola ho solucioni tot, i això és gairebé impossible. Massa vegades sentim que una manca de respecte protagonitzada per un adolescent, un comportament incívic o un abús en la seguretat vial és per culpa de l'escola o dels mestres, i això, com molt bé sabeu, no és just. En la majoria d'ocasions, un comportament d'aquestes característiques té l'origen en el si de la mateixa família. Una societat del benestar com la nostra no pot ser conformista, i hem d'aspirar al màxim, no ens podem conformar amb l'avaluació del problema sense donar-li resposta. Estem d'acord amb vos quan demaneu que no s'abusi de les expulsions dels nens conflictius, un nen conflictiu; no hi ha dubte, és més perillós al carrer que en una aula de qualsevol escola de casa nostra. Heu manifestat al Departament d'Ensenyament que és comprensible que l'adaptació a un nou sistema educatiu comporti una etapa de provisionalitat, però que aquesta provisionalitat no pot agafar un caire permanent. Ho afirmeu quan us referiu a les 623 aules prefabricades que hi ha encara a casa nostra. Doncs, bé, en aquest sentit, la consellera d'Ensenyament ja ha presentat a aquest Parlament un pla de xoc per als propers anys per tal de consolidar noves construccions i eliminar les aules prefabricades. Pensem, sincerament, que és una bona notícia. Valorem, també, positivament la vostra actuació d'ofici en què planteja estratègies globals per a lluitar contra l'absentisme escolar.

A continuació em referiré a algunes consideracions que feu a l'entorn de l'àmbit penitenciari. Valoreu molt positivament en el vostre Informe les millores introduïdes als centres penitenciaris en tots els aspectes, com també el fet que s'hagi previst un pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris aprovat pel Parlament de Catalunya. L'any passat us referíeu a la necessitat de la construcció d'una unitat psiquiàtrica penitenciària, que va rebre també el suport dels grups parlamentaris; afortunadament aquesta petició ha estat atesa i aquest proper estiu començaran les obres que tenen previst un termini d'execució de divuit mesos.

Parleu dels arrestos de cap de setmana, tot afirmant que tot sovint no compleixen la finalitat que pretenia aconseguir l'article 88 del Codi penal. Teniu raó, la pena d'arrest de cap de setmana introduïda pel nou Codi penal actualment es troba desvirtuada a causa de l'ampli ventall de tipus penal als quals s'aplica i el fet que un percentatge d'aquestes penes es compleixen de manera interrompuda, refoses amb penes de presó, la qual cosa ha invertit l'esperit amb el qual el legislador

la va configurar. En conseqüència, cal plantejar una reforma de la regulació de la pena d'arrest de cap de setmana en el sentit que s'apliqui a delinqüents primaris, que es pugui complir en el propi domicili i que sigui susceptible d'aplicació el benefici de la llibertat condicional. Ens agradaria saber la vostra opinió sobre tot això.

Quant al tractament penitenciari, concretament pel que fa a l'oferta de treball productiu als interns dels centres penitenciaris, malgrat que any rere any ha anat augmentant l'oferta de treball productiu, cal insistir mitjançant el Cire i cercar empreses privades que estiguin disposades a facilitar treball en els centres penitenciaris de Barcelona –Model, Wad-Ras i Trinitat–, tot i la ferma voluntat del Departament de Justícia, és necessari disposar de sòl que permeti aquesta substitució. En aquests moments, hi ha una negociació entre la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona –que aquests darrers dies també ha sortit a la premsa– que estan treballant ambdues institucions per a tenir una solució assumible per ambdues parts en un termini breu de temps.

Atès que s'han efectuat –i vaig acabant– per part de la vostra Institució 219 actuacions en matèria tributària, penso que cal parlar-ne, encara que sigui breument. Vós feu una referència als tres nivells d'administració: el Govern central, la Generalitat i els ajuntaments; demaneu –acabo, senyora presidenta– la màxima coordinació entre les administracions que intervenen en el procés de gestió, recaptació i inspecció tributària. Teniu raó quan afirmeu que cada vegada es fan més convenis de col·laboració de delegació tributària; molts ajuntaments petits no tenen capacitat per fer la pròpia recaptació i la deleguen als consells comarcals o a les diputacions. En tot cas, sí que el nostre Grup continua donant suport a la vostra vella reclamació del traspàs de l'Agència Tributària de Catalunya.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió volem expressar la satisfacció pel seu treball i de tot el seu equip que conforma la Sindicatura de Greuges de Catalunya. Pensem que el seu informe, honorable síndic, serà d'una gran utilitat per a tots aquests diputats i diputades. Tant de bo que en el futur la institució pugui ser encara més coneguda i segueixi en aquesta defensa de tots aquells ciutadans i ciutadanes que per moltes i diverses raons pateixen dificultats.

(La presidenta reprèn la direcció del debat.)

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat.

Abans d'acabar la sessió, voldria significar que ens queda pendent de discussió els informes monogràfics que va fer la Sindicatura de Greuges relatius al joc i a la infantesa, i que si no hi ha un inconvenient major faríem una sessió el proper 16 de juny, que és dins de quinze dies, és un divendres, en una setmana d'aquelles que no hi ha Ple i que al senyor síndic li va bé per calendari. Per tant, anotem-nos aquest dia, el dia 16.

Res més per avui. Reprenem la sessió demà, a les 10 del matí, en aquesta mateixa sala.

Moltes gràcies, senyor síndic.

Se suspèn aquesta sessió. Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i cinc minuts.